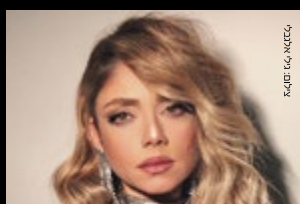

הופעות מקוריות וחד פעמיות עם מיטב האמנים

מזל טוב
 השמחות שלנו...
9.7.2019
 יום שלישי | 21:30 | אמפי אשדוד

קצוות
 עולמות מוזיקליים על במה אחת
11.7.2019
 יום חמישי | 21:30 | אמפי אשדוד

הזמנה לפסטיבל הבינלאומי לפולקלור

הנכם מוזמנים להשתתף בפסטיבל
אשר יתקיים בין התאריכים 19/06/27 עד ל-19/07/03

בשעה 19:30 - בכפר הדרוזי ירכא 19/06/27

בשעה 19:30 - בכפר הדרוזי חורפיש 19/06/28

בשעה 10:00 - בקאמרי בתל-אביב 19/06/29

בשעה 19:30 - בכפר הדרוזי ינוח-ג'ת 19/06/29

בשעה 19:30 - בנצרת עלית 19/06/30

בשעה 19:30 - בדימונה 19/07/02

בשעה 10:00 - היכל התרבות פתח תקוה 19/07/03

בשעה 19:00 - כרמיאל 19/07/03

Director, Mr. Zion Shlomi
e-mail: shlomizion@012.net.il
www.maataf.co.il

Moshav - Oshrat, Zip Cod 25243
Hagalil Hamaarvi - ISRAEL

(972-4) 9969116 ☎
(972-4) 9969116 📠
(972-9) 8331325 📠
(972-52) 3581366 📞

מושב אושרת, ד.נ. אושרת,
הגליל המערבי מיקוד 25243, ישראל

רוקדים

מגזין לריקודים עם ומחול

NIRKODA

עמותת ארגון המדריכים
והיוצרים לריקודים עם

גליון מס' 101 | יוני 2019 | מחיר 30 ש"ח

4 פסטיבל אשדודאנס תפארת המחול / דוד בן-אשר

8 יהודה עמנואל עושה היסטוריה דוד בן-אשר

11 קומונע / צעירים וקודים תרבות ישראלית / מאיה גבע

15 מחנות ריקודים עם באירופה ו-20 שנות "מחול צ'כיה" מתי גולדשמיט מאנגלי: שני קרני אדוקולסי

20 המחול הישראלי לאן - תגובות ישראל יעקובי

23 ריקוד החודש: ליבי יובל מעיין טבשי

25 החוויות של אלכס / ריקודים עם בחיפה עם אלעד פרל אלכס הובר

קוראים יקרים,

מגדל בבל....

סיפורו של מגדל בבל הידוע הינו סיפור עם הרבה תובנות והשלכות. תזכורת קטנה: בני האדם רצו להגיע גבוה-גבוה והחליטו לבנות מגדל שראשו בשמיים. הם דיברו באותה השפה והחליטו שעליהם להכין הרבה מאוד לבנים כדי לבנות עוד ועוד קומות, גבוה יותר ויותר עד השמיים... הם לא כל כך שמו לב לבסיס המגדל.

ואז משהו השתבש... האם הייתה זו "אצבע אלוהים" או ש"נוצרו יותר מדי לבנים וקומות"? כך או כך, האנשים "התבלבלו" (מכאן השם "בבל") ואט-אט (לא ביום אחד) החלו לדבר בשפות שונות, לא הבינו האחד את השני, הפסיקו לבנות והתפזרו בכל העולם, כשלכל קבוצה שפה משלה...

כל קשר בין סיפור בבל לבין התחום בו עוסק עיתון זה הינו מקרי בהחלט ועל דעת הקורא בלבד והמבין יבין....

גליון "רוקדים-נרקודה" מס' 101 שלפניכם, מתפרסם לקראת הקיץ ולקראת שני פסטיבלי מחול גדולים:

■ "פסטיבל מחול כרמיאל" יתקיים ב-2-4.7.19.

■ "פסטיבל אשדודאנס" יתקיים שבוע לאחר מכן ב-8-11.7.19.

בגליון הפעם:

■ **דוד בן אשר** ערך ראיון מקיף עם **אבי לוי**, המנהל האמנותי של "פסטיבל אשדודאנס", על הרעיון והתכנים שמאחורי הפסטיבל.

■ **דוד בן אשר** בראיון מקיף עם **יהודה עמנואל**, מעמודי התווך של ריקודים העם בשנות ה-80' וה-90', האיש שתרם רבות להנצחה ותיעוד של מאות ריקודים.

■ **מאיה גבע** כותבת על "קומונע" - מונח שקבעה **הילה מוקדסי**, אשר מנהלת בירושלים חוג מיוחד לצעירים, ברוח צעירה ומיוחדת.

■ **מתי גולדשמיט** (מינכן) כתב לנו על קמפי הריקודים בצ'כיה ובכך פותח לנו חלון להמשך סקירת ריקודים העם הישראליים ברחבי העולם.

■ **ישראל יעקובי** עונה בפירוט רב על הכתבה הגדולה "המחול הישראלי לאן?" שהובאה בגליון הקודם.

■ ריקוד החודש - הריקוד "ליבי" של **יובל מעיין טבשי** אשר כבש בסערה את רחבות הריקודים בכל העולם.

■ "החוויות של אלכס" בפוקוס על פעילותו של מדריך צעיר ומצליח באיזור הצפון - **אלעד פרל**.

קריאה ומחולות מהנים,

ירון מישר, רות גודמן ודני עוזיאל - עורכים

■ מו"ל:

■ "רוקדים נרקודה", בשיתוף המכון לריקודים-עם (IDI), ארה"ב, נשיא: **בוב לוין**, יו"ר: **טד קומט**

■ עורכים: **ירון מישר, רות גודמן, דני עוזיאל**

■ חברי מערכת: **שני קרני אדוקולסי, הוני גולדפיין, בני לוי, יהודית פיקסלר, רות שנברג**

■ עריכה גרפית: **אנה קדרי**

■ פילמים, לוחות ודפוס: **הדפוס החדש, ראשון לציון**

■ המערכת:

רוקדים, דרך משה דיין 35/96 ת"א 67320

טל: 052-5620447, פקס: 03-5614651

דוא"ל: rokdim@rokdim.co.il

אתר אינטרנט: rokdim.co.il

למנוי לחץ כאן

הפסטיבל הבינלאומי למחול אשדוד 8-11.7

אשדודאנס

הופעות מקוריות וחד פעמיות עם מיטב האמנים

מזל טוב
9.7.2019
יום שלישי | 21:30 | אופי אשדוד

קצוות
11.7.2019
יום חמישי | 21:30 | אופי אשדוד

www.ashdodance.com | למידע נסך 08-9568080 | ashdodance

פסטיבל אשדודאנס תפארת המחול

עשרות להקות ריקוד. מאה אלף רוקדים. 9 מוקדי אירועים. מופעי צמרת באמפיתיאטרון שבו 8,000 מקומות ישיבה. מיטב זמרי ישראל. 3 אתרי ריקוד המוני. סימפוזיונים עיוניים. מאות אורחים מחו"ל. הפנינג של חגיגת המחול. ומעל הכל - העיר אשדוד.

משהו המתאים לאופייה של העיר הקוסמופוליטית, המגוונת והפורצת דרכים בחדשנותה ותכנונה - העיר אשדוד.

על מנת ללמוד על הפסטיבל הזה ולהתרשם מהיקפו העצום, פגשתי לשיחה וסיור מקיף בשטח, את המנהל, הוגה הרעיון והמוציא לפועל של הפסטיבל: מנהל מחלקת המחול בעירייה, הכוריאוגרף והיוצר **אבי לוי**.

בעיניים בורקות ובהתלהבות נעורים, מספר אבי לוי על מה יהיה כאן בימי הפסטיבל הסוערים, ופורש את האני מאמין שלו בענייני ריקוד ומחול:

רעיון הפסטיבל באשדוד מקנן בראשי כבר 15 שנה. חלום חיי. התנאים בשלו, הקרקע פורייה, ובעידודו הבלתי מתפשר של ראש העיר לסרי, יצא לדרך ב-2017. עכשיו אנו בפתחו של הפסטיבל השלישי הבא עלינו לטובה. מאד לטובה. עברנו ואנו עוברים תהליך התבגרות, לומדים ומשפרים ומשנים כל הזמן. נחוצים פסטיבלים חדשניים, רעננים, ה'מנערים את הסדינים'.

על מנת לשמר ולהעצים את תנועת ריקודי העם בארץ, על מנת לראות גם את דור העתיד הוקד, חייבים לשנות סגנונות, גם לחדש וגם לשמר את ההיסטוריה, בד בבד. הפסטיבלים הם מנוף לשימור המסורת הזאת בארץ ובעולם. אשדוד, כעיר, היא המקום האידיאלי לאירוע בסדר גודל כזה. 270,000 תושבים ממגוון מוצאים, עדות, ותרבויות. תשתיות מודרניות, חוף ים, קולינריה מפותחת, אתרים מתאימים ומזמינים, מיקום העיר בארץ נוח להגיע, חנייה בשפע, מזג אוויר נעים, אווירה רגועה-תוססת.

ויש גם היבט חשוב של תפיסה לוקאלית אזורית. אירועי המחול בארץ כל השנים מרוכזים במרכז ובצפון. אשדוד מייצגת את הדרום ובכך נותנת הזדמנות לפיתוח התרבות הזאת בפריפריה עם הלהקות הנפלאות שיש לנו, ושלא מגיעות מספיק לביטוי בהזדמנויות אחרות.

מה-8 ליולי עד ה-11 בו, יתקיים באשדוד פסטיבל המחולות אשדודאנס, זו הפעם השלישית. כל מילה כמו תהילה, תפארת, שכרון חושים, טירוף, התרוממות רוח, שמחת עולם, אנרגיות מפוצצות, ועוד תיאורים גרנדיוזיים כאלה, לא יפריזו בעוצמת ההתרחשויות שיהיו באירוע הווירטואוזי הזה.

לא, אין אלה הגזמות, אם נשמע אחד לאחד את מה שהולך לקרות שם בימים הגדושים בכל מה שעולה על הדעת בתחום המחול והריקוד, עד 5:00 בבוקר.

פסטיבל צעיר הפסטיבל הזה, וכבר מתקבע בתודעת שוחרי המחול, בארץ ובעולם, כפסטיבל מוביל, חדשני, מרענן, שמציע משהו אחר, משהו המייחד אותו מפסטיבלים אחרים, ידועים ומפורסמים.

נראה שנוצרת כאן יצירה תרבותית מיוחדת במינה, בעלת אופי ייחודי, עם אג'נדה של יופי לצד מטרות מקצועיות, חינוכיות, חלוציות, ציוניות.

דוד בן-אשר
צילומים: מחלקת
המחול אשדוד,
דוד בן-אשר

<http://ashdodance.com>

"יש גם יתרונות לעובדה ששני הפסטיבלים (כרמיאל ואשדודאנס) במועד קרוב. יתכן שיתוף פעולה בין הפסטיבלים בתחומים שונים ואני מקווה שנמצא אופציה זאת."

אבי לוי על רקע אתר הפסטיבל

בנוסף למופעים הגדולים יתקיימו מופעים קטנים אינטימיים כמו פלמנקו, סטפס, אמנות המחול, ועוד. אלה יתקיימו באולמות של עד 150 איש. גם באולם 'יד לבנים', שבו 400 מקומות, יופיעו להקות מקצועיות ועממיות. והנה חידוש: ניתן פריווילגיה מיוחדת, כך כל שנה, ללהקה אחת להציג את הפרמיירה שלה במסגרת הפסטיבל. היא תקבל את הבמה, התאורה, הסאונד, הפרסום, מחווה משמעותית מאד.

יש גם דברים מיוחדים בתחום הזמר. אחרי המופע באמפיתיאטרון, יתקיים בפארק אשדוד-ים שבגבעת הסלעים, ערב מיוחד עם שלמה גרוניך. ערב אחר - 'חגיגה יוונית' על הדשא סביב שולחנות עגולים עם כיבוד עשיר ובירה (מחייב הזמנת מקומות). וערב שירה בציבור עם שרה'לה שרון לחובבי הזמר. מנתי רק חלק מהאירועים, יהיו הרבה יותר.

והרקדות לציבור הרוקדים?

משך 4 ימי הפסטיבל אנו מצפים ל-100,000 שוחרי מחול מהארץ ומהעולם. משלחות רוקדים יגיעו מארצות שונות, כמו למשל 50 רוקדים מצ'ילה, וכן מדרום אמריקה, אירופה, ארה"ב. מאות רוקדים מחו"ל יפקדו אותנו. ההרקדות ההמוניות הן חלק מרכזי ודומיננטי בפסטיבל.

תתקיימנה הרקדות ב-3 אתרים:

היכל הקריה - אולם ממוזג גדול מאד, רצפת פרקט, מרקידים מהשורה הראשונה, כל לילה עד 05:00 בבוקר.

חוף הקשתות - זהו מתחם פנטסטי, על חוף הים, רצפת פרקט 3,200 מ"ר, 16 מזגנים מסביב, גם רוח ים נעימה. מסביב בארים, מסעדות, פאבים, אווירת הפנינג ענקי. אלפי רוקדים, 4 ימים ללא הפסקה, החל משעה 18:00 עד הבוקר.

ושלא תהיה אי הבנה, להקות ורוקדים מכל הארץ משתתפים בפסטיבל שלנו. אני מבטיח לכל מי שיגיע, חמימות וחיבוק אוהב.

ומה יהיה בפסטיבל, אבי, מה נראה, מה נחוה בו?

התכנית עמוסה ומגוונת ביותר. לא אפרט כאן, לוח המופעים והאירועים מוצג באתר ויופץ חינם בכל דרך. אסביר מה יקרה באופן כללי. הפסטיבל יפעל ב-9 אתרים נפרדים. לכל אתר (לוקיישן) יש את הייחוד שלו ויתקיימו בו אירועים בזמנים מוגדרים. יופיעו להקות מחול מקצועיות ועממיות. להקה מקצועית מוגדרת ככזאת אם היא מתוקצבת על ידי המדינה (כך תזמורות, תיאטרונים, להקות מחול וכו'). להקות עממיות הן בדרך כלל להקות ייצוגיות עירוניות או של סטודיו פרטי למחול ושאינן מתוקצבות על ידי הממשלה. אני יכול לומר בלב שלם שהרמה הטכנית והכוריאוגרפית של הלהקות "העממיות" לא נופלת מזו של המקצועיות.

בפסטיבל יופיעו להקות מקצועיות ועממיות, מכל הארץ. יש אתרים למופעים גדולים - 400, 1,000, 8,000 מקומות לקהל. למשל באמפיתיאטרון, שם יערכו המופעים ההמוניים, יהיה מופע "קצוות" עם אמני זמר מהשורה הראשונה, תזמורת חיה עם 20 נגנים, כוריאוגרפיות מלוות, לדוגמה, על ידי שירי מימון ורבקה זוהר. וכך 9 זמרי צמרת מלווים ב-20 כוריאוגרפיות, מופע גרנדיוזי. 1,800 רקדנים ייקחו חלק במופעים השונים. המופע המרכזי ייקרא "מזל טוב" - ישראל בחגיה, חתונות, בר מצוות, לידה, מכל טוב ארצנו.

מופעי הפתיחה והנעילה יהיו חגיגות מחול נהדרות. מופע הפתיחה מבויס על ידי ההופמנים - שוקי, דורית ויניב, ומופע הנעילה על ידי ליאור תבורי ולירן מיכאלי.

להקת "חולית" באר שבע. צילום: כפיר בולוטין

<http://ashdodance.com>

לינות?

רקדני הלהקות ישוכנו בבית הספר על מזרונים. 2,000 רקדנים. אורחי חו"ל יבחרו וודאי להשתכן באחד מ-4 המלונות הנגישים בעיר. אלפי הרוקדים האחרים יגיעו מרחבי הארץ מדי יום בקלות, בימי חופשת הקיץ הדלילה בתנועה בכבישים.

צפיפות שני הפסטיבלים הגדולים בהפרש של שבוע, פסטיבל כרמיאל ופסטיבל אשדוד. האם לא נכון יותר לפצל לתקופות שונות בשנה וכך לאפשר לחובבי המחול למצות את התענוג הזה פעמיים בשנה?

בחנו את הסוגיה הזאת מכל ההיבטים. זאת לדעת, שאשדוד הנה עיר הפסטיבלים. יש לנו כאן 26 פסטיבלים שונים (יין, בירה, גיאורגיה, תור הזהב וכו'), שזה כמעט פסטיבל בכל שבועיים. לא ניתן להזיז פסטיבל כלשהו מטעמי מסורת ונימוקים אחרים. המועד שקבענו הנו המתאים ביותר מכל הבחינות. כדאי גם לדעת שיש גם יתרונות לעובדה ששני הפסטיבלים במועד קרוב. יתכן שיתוף פעולה בין הפסטיבלים בתחומים שונים ואני מקווה שנמצא אופציה זאת. יתרון נוסף - המשיכה של רקדני חו"ל לארץ שיוכלו לממש השתתפות

אתר שלישי - אולם בית החייל ממוזג ונעים להרקדות מיוחדות. סדנאות נוסטלגיה, נשים, זוגות וכו'. סדנאות יוצר עם משה תלם, אלי הונן, חן בלום, אלעד שטמר ואחרים. כל ההרקדות - ללא תשלום.

מתחמי ההרקדות במרחק הליכה, וגם הסעות רצופות תסענה בין האתרים לחפצים בכך. למעלה מ-100 מרקידים, מטובי המרקידים בארץ, ונציגות מכובדת גם ממרקדי חו"ל, יופקדו על ההרקדות ההמוניות הללו.

כל מתחם הפסטיבל מרוכז במרחב נגיש רגלית. ניתן לעבור מאתר לאתר בזמן קצר וכך לגוון לפי העניין האישי ולפי לוח הזמנים כפי שיתפרסם. אפשר לדלג מאירוע לאירוע בקלות, אך לעולם אי אפשר להספיק להיות נוכחים בכל המבחר העצום כולו.

מחירים?

ממש ללא פרפורציה לאיכות המופעים. הכל מסובסד והאירועים בתשלום - שווים לכל נפש. כאמור כל ההרקדות חינם ויש גם מקומות עם כיבוד קל ושתייה חמה חינם.

להקת "מחולה". צילום: כפיר בולוטין

"יתרון נוסף - המשיכה של רקדני חו"ל לארץ שיוכלו לממש השתתפות בשני הפסטיבלים בנסיעה אחת, יתפסו שתי ציפורים מחוללות בביקור אחד. מהלך כזה יגביר את נוכחותם בישראל וזה טוב לכולם."

מה זה בעצם לחבר ריקוד עם? מה מוביל אותך כמחבר אולטימטיבי?

הסגנון של ריקודי העם שלנו הוא רב תרבותי. זה לא רק ללחנים הרוסיים של פעם, יש גם תימני, מרוקאי, גאורגי ואחרים. קודם כל השיר צריך לגעת לי בלב. שיהיה משהו שאפשר ליהנות ממנו. לא מספיק שהריקוד יהיה מיוחד, חשוב שהריקוד לא יפריע לשיר, שלא יהיה קרש לרוקדים, שיזרום, שיהיה קל לתפיסה. עלי לדעת איפה תיווצר בעיה בצעדים ולמנוע אותה. והאמת, רוב הריקודים שלי נוצרו תוך דקות, כנראה שהם ישבו לי בראש ודגרו שם עד להוצאתם אל הפרקט בפרץ של יצירה.

מה זה "פאנלים עיוניים", במסגרת הפסטיבל?

נקיים שני פאנלים לדיון בתחומי המחול העממי. זה יתקיים באולם הקטן במרכז התרבות שלנו. פאנל אחד יעסוק ב"המחול הישראלי לאן - פולקלור או מודרני?", ינחה איל בר קיימא. פאנל שני בנושא: "ריבוי ריקודים מול אמנות היצירה", ינחה אבנר נעים. הנושא הזה, הצפת כמות הריקודים (כ-300 בשנה. ד.ב.א.) מטרידה רבים מבין הרוקדים והמרקידים, והפאנל הזה יציף את הבעיה על כל היבטיה.

כבוד למייסדים: נעשה כבוד למייסדים. נזמין את מניחי היסודות לריקוד העם הישראלי, היוצרים והמדריכים המובילים בתחילת הדרך. אלה אשר לפני עשרות שנים התחילו וכך, במשך עשרות שנים המשיכו לממש את המורשת החלוצית הזאת ולהביא את בשורת ריקודי העם אל עם ישראל בארץ ובתפוצות. רובם בשנות ה-80-90 לחייהם. נארגן להם ביום ג' יום מיוחד עם אוטובוס צמוד שיכלול סיור בעיר, בנמל. הם יהיו מוזמני כבוד להופעת להקת "קמע" מבאר-שבע, ארוחת צהרים, יום כיף. כל אחד יקבל את 'תג הזהב', כניסה חופשית לכל המופעים. הם יפגשו עם הרוקדים בהרקדה המיוחדת בבית החייל בשעה 18:00 ולאחר מופע הפתיחה, בהרקדה המרכזית בחוף הקשתות. קבוצה זו מונה כ-30 וותיקים, שכאמור יזכו לכבוד המגיע להם, ביניהם גם וותיקים מחו"ל.

הנה כי כן, העיר אשדוד עולה על מפת פסטיבלי המחול העולמית. אירוע בסדר גודל כזה, 4 ימי פסטיבל, עשרות רבות של אירועים ומופעים מכל סוג, מהרמה המקצועית הגבוהה ביותר ועד הבילוי העממי, בהשתתפות עשרות, אולי מאות אלפים. אנו עומדים לפני חוויה תרבותית מהמעלה הראשונה. בהצלחה לפסטיבל אשדודאנס!

מערכת "רוקדים-נרקודה" משתתפת בצערם של

- משפחת מזרחי ואסנת אדרי עם מותו הפתאומי של דני מזרחי.
- יוני קריקטו (קליפורניה) והמשפחה במות הבעל צ'אק.
- משפחת אבוהב עם מותו של יוסי אבוהב.

להקת "צבעי מחול" חדרה. צילום: כפיר בלוטין

בשני הפסטיבלים בנסיעה אחת, יתפסו שתי ציפורים מחוללות בביקור אחד. מהלך כזה יגביר את נוכחותם בישראל וזה טוב לכולם.

אבי לוי (50), אחד משבעה אחים ואחיות, נשוי+3, נושא בתפקיד "מנהל מחלקת המחול באגף אירועים" בניהולה של איריס נפתלי, נולד וגדל באשדוד. רוקד מגיל 12, במסגרת ביה"ס בלהקה הייצוגית "גוונים": "כבר אז ידעתי שזהו עתידי ואת הריקוד אני רואה כאהבת חיי, וכי בזה אעסוק בהמשך דרכי" הוא מעיד על עצמו. רקדן בעצמו בלהקות ריקוד, ג'ז, פולקלור ושאר סגנונות.

בהמשך דרכו הגשים, לדבריו, חלום והקים להקת ריקוד בה הוא משמש כוריאוגרף ובה הוא הרוח החיה כבר 20 שנה. "אביבים" הלהקה המפורסמת הזאת, שכבר העלתה עשרות מופעים בארץ ובחו"ל ושמה הולך לפנייה בהערכה עצומה. מאות בני נוער, ילדים ומבוגרים בלהקות בגילאים השונים. הלהקה הבוגרת, הייצוגית, מונה 40 רקדנים ברמה מקצועית לכל דבר.

אבי לוי יצר עשרות ריקודים פופולאריים הנרקדים באהבה בכל העולם **ריקודי אבי לוי:**

"זה היה לפני שנים שפתאום תפסתי אומץ והעזתי לחבר ריקוד. ריקוד בסגנון מרוקאי: 'תוף וכינור' (איש וכינור). זה היה הריקוד הראשון שחיברתי והייתי גאה על כך", מספר אבי. כיום ברקורד שלו 160 ריקודי עם שרבים מהם, כאמור, נלמדים תדיר בכל החוגים בארץ ובעולם והפכו כבר לנכסי צאן ברזל במורשת שלנו."

יהודה עמנואל עושה היסטוריה

דוד בן-אשר
צילום:
דוד בן-אשר
וצילומים משפחתיים

בין הילדים. כך גם בתנועת הנוער העובד כחלק מההווי התנועתי. כתלמיד תיכון הרקיד בשכונות והקים להקות קטנות, ביניהן במיוחד של נוער בעייתי, כמערך חינוכי שכונתי.

בשנות ה-60 שיתף פעולה מוסיקלית עם רן אלדמע ונטל חלק בלהקות מקצועיות, ביניהן "טמבורים" שהופיעה בפני תיירים ובפני אולמות מפוארים בארץ.

יהודה מספר על פעילותו הריקודית, בלא מעט גאוה:
הריקוד תמיד נלווה אצלי לעבודתי המקצועית בתחום המדידות, אבל מבחינת המשאבים הרחניים וגם החומריים, היה בראש מעיניי ותפס מקום מרכזי ביותר בחיי. רקדתי בלהקות של **יואב אשריאל** ובהמשך הדרכתני להקות מחול. אירועים שנתיים בבית לזרוס בחולון, **ג'סי כהן** ועוד. ארגנתי אירועים גדולים מעל במות העיר בימי העצמאות וחגים בהם שימשתי גם המנחה והמוביל."

ואז החוגים הגדולים שלך, יהודה?

היו אז חוגים טובים באוניברסיטה תל אביב של **שאולי רוזנפלד** מגבע ושל **משה תלם**. ביקשו ממני להדריך חוג של ריקודי עמים, סלונים ושירה בימי חמישי בשבוע. התחלתי את החוג במנזה, ושילבתי גם

יהודה עמנואל הוא שם של אדם. אולם, אי אפשר להסתפק בשם, וכך להגדיר את האיש המיוחד הזה, שכן יש כמה וכמה יהודה עמנואלים). רק חיבור כל המרכיבים הללו יחד יוצרים את הדמות המיוחדת והכל-כך רבגונית, ורבת הפעלים העונה לשם - יהודה עמנואל. רובנו מכירים אותו כמדריך ומרקיד ומחבר ריקודים, אך יש גם יהודה של להקות ריקוד וישנו גם המחנך, איש השכונה והעיר חולון.

יש גם יהודה המקצוען בתחום המדידות, ויהודה המשפטן, הזמר המחונן והמרגש, יהודה ורעיתו לאה המשוררת, פזמונאית שהם צוות יצירתי נכבד וראוי להערכה.

אבל יהודה עמנואל הכי גדול הוא יהודה ההיסטוריון, המתעד את הפולקלור הריקודי של ישראל, מנציח את המורשת העצומה שהורישו ומורשים לנו אנשי המחול העממי לדורותיהם. מפעל חיים שבזכותו מגיעים לו הערכה וכבוד.

זהו סיפורו של איש שהטביע ומטביע את חותמו על תרבות ישראל בהיקפים ובמגוון שמעטים כמותו בין אושיות התרבות שלנו. על האיש המיוחד הזה נסבה כתבה זו, בניסיון לתת ביטוי למגוון רחב כל-כך של עשייה ויצירה, ועם כל הרצון הטוב, נצליח בכך על קצה המזלג בלבד.

יהודה נולד לפני 76 שנים בירושלים, במשכנות, למשפחה בעלת שורשים ספרדיים, יווניים-בולגריים, 9 אחים ואחיות. בתקופת ילדותו חווה גם את המצור על העיר ופציעה של אביו. בהמשך עברה המשפחה לחולון שם גדל ומתגורר עד היום.

בצה"ל הדריך טירונים בבה"ד 4 המפורסם. אחר-כך עבד במכרות הנחושת בתמנע. הינו בוגר ביה"ס הגבוה למדידות ומומחה בתחום. עבד במשרד מדידות פרטי בתל אביב ואחר-כך בעיריית חולון שם התמנה למודד הראשי של העירייה, תפקיד אותו מילא 38 שנים.

הריקוד ונגזריו - מפעל חיים

אחרי הצבא עבר קורס מדריכים לריקודי עם בהסתדרות תחת שרביטם של **גורית קדמן**, **יואב אשריאל** ו**תרצה הודס**. סיים בהצטיינות. הוא מספר שעוד בגיל 10 הדריך ריקודים בביה"ס רמז וכצנלסון בחוג שניהל

יהודה ולאה עמנואל

יהודה עמנואל עם אלפי הקלטות של תיעוד הריקודים

הסוכנות היהודית ראתה בזה משהו חיוני ורכשה תחילה 500 קלטות של הריקודים היסודיים ושלחה אותן לרוסיה. ריקודים כמו הורה מדורה, צדיק כתמר, שמחת העמל, ארץ ישראל יפה ושכמותם. 24 ריקודים על קסטות למען יהודי התפוצות כמסר ציוני מארץ ישראל.

במסגרת זו תרמתי את עצמי לא רק בתיעוד טכני אלא גם בהדרכה אישית שלי ברחבי העולם. מטעם הסוכנות נסעתי לבריה"מ, לטוקיו, סינגפור, הונג קונג, ארה"ב וארצות אירופה. גם הדרכת, גם הבאתי מניסיוני להפצת ריקודי העם שלנו ברחבי העולם.

כשהחלו 'חריקות' בארגון המדריכים הקמתי עם **משה תלם** את עמותת "מדריכים ויוצרים לריקודי עם", לקידום וטיפוח העוסקים בכך.

בפסטיבל כרמיאל הייתי המרקיד הראשון להרקדה המונית, עם **יונתן כרמון ותרצה הודס**. התמדתי 3 שנים כמוביל ההרקדות הללו.

בין לבין יצרתי בעצמי 50 ריקודים, ביניהם "זה הזמר", "עוד שנה חלפה", "בואו ונשיר", "שיר החתונה" ועוד רבים. ע"מ למסד את הפעילות החשובה הזאת יסדתי עם חבריי את "המרכז לטיפוח המחול", האמון על כל מפעל המורשת, כפי שנעשה עד כה וגם לעתיד. כך תיעדתי עד היום 1500 ריקודים, מפעל מורשת אדיר לשימור תרבות ישראל.

מסתבר שלא אשתך, אשת חינוך בעיסוקה, היא גם משוררת מחוננת, ושיתוף הפעולה ביניכם פורה במיוחד – היא הכותבת אתה הזמר?

אכן כך הוא. אני אוהב לשיר וייחדתי שירה שלי גם לשירים לריקודי עם. בכך השלמתי משהו מכל הכיוונים – גם יוצר ריקוד, גם מלמד אותו וגם שר אותו, והמלים גם הן תוצרת משפחתית, של רעייתי לאה.

היצירה המוסיקלית במיטבה

7 תקליטורים ניתנו לי על ידי הזוג עמנואל לקראת כתבה זו. הפקה עצומה – מוסיקלית, טכנית וכספית, גדולה בכל קנה מידה. האזנתי

ריקודי עם כמובן. תוך זמן קצר יצא לחוג שלי מוניטין והוחלט להעבירו לאולם הספורט. זו הייתה הצלחה עצומה. החוג שלי הלך ותפח וצבר שם ואהדה בכל הארץ. 1,000 רוקדים בקביעות כל שבוע. מירושלים, מבאר שבע הגיעו במיוחד, מהמון מקומות, והחוג פרח. באו גם קבוצות מאורגנות, היה שמח ומלהיב. 20 שנה התנהל החוג הזה בהדרכת, גולת הכותרת שלי בהרקדה המונית.

ובכל זאת, יהודה, גולת הכותרת של פעילותך בתחום המחול העממי היא מעשה התיעוד. ספר לנו על כך.

זה באמת שיגעון שתפס אותי עוד לפני שנים. חשתי איזו מחויבות אישית לתחום שכל כך אהבתי, ריקודי העם שלנו, וחיפשתי דרך לתת ביטוי לתחושה הזאת. הגעתי למסקנה שהיצירה הזאת, ששותפים לה הרבה אנשים אוהבי הארץ שלנו וחובבי המחול, עלולה בדרך כל שהיא להיעלם, ומורשת תרבותית מאד משמעותית תישחק ותושלך אל פח ההיסטוריה, מבלי להשאיר עקבות. חשבתי שיהיה זה נכון, הכרחי בעצם, לעשות מעשה. נטלתי לעצמי משימה, שבדיעבד היא משימה היסטורית, להנציח את ריקודי העם שלנו בדרך כל שהיא למען הדורות הבאים – שימור התרבות בקטע החשוב הזה – ריקודי עם.

יהודה עמנואל עם תעודות הוקרה מפסטיבל כרמיאל

המשימה לא פשוטה כלל ועיקר. הרעיון נכון וטוב, הביצוע הרבה יותר מסובך. וזו לא התקופה של הדיגיטליים והטכנולוגיה של ימינו. התחלתי לבצע את הפרויקט הזה. לקחתי רקדנים להדגמת הריקוד, לאחר שהיטיבו להכירו ולבצעו. יזמתי הקלטות מוסיקליות של השיר המיועד המותאם לריקוד כמובן. יזמתי את הצילום של הריקוד מלווה במוסיקה שלו, צילום מקצועי, וכך העליתי את הריקוד כולו על קלטת טייפ מונצח עדי עד. ריקוד שהוקלט לא יימחה. זו הייתה עבודה עצומה וגם מאד יקרה כספית. ארגון התזמורים, ארגון המדגימים והצילומים הם עבודת נמלים מאומצת ורבת שנים. צרפתי הסברים לריקודים ולמעשה יצרתי תיעוד אוטנטי של המקורות – ארץ ישראל במיטבה.

תיעדתי את הריקודים של יוצרי המחול העממי לדורותיו, ביניהם: **רבקה שטורמן, יענקלה לוי, שלום חרמון, אליהו גמליאל, נפתלי קדוש, טוביה טישלר, ויקטור גבאי, חיים שריון, אבי פרץ, שלום עמר, שלמה בכר, ישראל יעקובי, יואב אשריאל, יונתן גבאי, מוטי אלפסי, אלי רונן, משה תלם, רוני סימן טוב, סעדיה עמישי, ויקי, מרקו בן שמעון, תמר אליגור, צבי פרידהבר, שושנה קופלביץ', יענקלה דקל, דני דסה, מאיר שם טוב, משה אסקיו, היו עוד.**

בזמן ההוא סגרו את מדור הריקודים בהסתדרות ולמעשה לא היה שום גוף שייקח על עצמו תיעוד כזה, לכן נכנסתי אני לתוך הואקום המאיים הזה של אובדן המורשת.

לשירים המושמעים כולם בקול הבריטון הנקי והחזק, בעל הדיקציה המהוקצעת, קולו של יהודה עמנואל. ממש תענוג להקשיב וליהנות משירתו הקולחת, המעוררת ומשובבת נפש.

תקליטור אחד – "רקדתי לך ארצי" מביא לנו שירים שכולנו רוקדים בחוגי הריקודים, כמו "איחולים", למלים של **לאה עמנואל** ולחן של **יעקב אייטש**. כך גם "בכרמים" של **לאה** ולחן של **שלמה שי**. ועוד שירים בקולו של יהודה המלווים אותנו על פרקט הריקודים: שלג על עירי, שם הרי גולן, איך עף הזמן, הקולות של פיראוס, קוראים לנו ללכת, שיר העמק, בת 60, כותל המזרח, שירי לי כינרת, שני שושנים, כאן בדרום ועוד.

תקליטור אחר כולו שירים למלים של **לאה עמנואל** בהלחנת **מנולו קליינהאוז**, **נמרוד טנא** ועוד כמה. בין השירים, כאמור כל המלים של לאה, גם ריקודים שכולנו רוקדים כמו: החיננית, איחולים, זה הזמר, דבקה לעמק, בואו ונשיר, בכרמים. הידעתם למלים של מי אתם רוקדים ולקולו של מי אתם מקפצים בריקודים הללו? עוד רוקדים למילותיה ריקודים כמו אהבה לילית, מחול האוהבים, דבקה אור חיים.

עוד תקליטורים בקולו של יהודה: "עוד נשובה אל ניגון עתיק", "זמר של אהבה" (מחרוזת שירים לפי תחומי הריקוד: טנגו, פסדובלה, ואלסים, רומבה, שירי ערבה, מחרוזת כנען, רועים, פלמ"ח, מחרוזת אופטימית, זמר לך, שבחי ירושלים, חסידיים, הורה) – עשרות שירים בתקליטור הזה. ודיסק "זה הזמר", בהם עשרות ריקודים תרומה עצומה למחול העממי שלנו.

2 תקליטורים מוקדשים לרומנסות ספרדיות ופיוטים בלדינו: "לובן השושנה" ו"סימטאות ירושלים". התקליטור "לובן השושנה" הוא אוסף נפלא של שירים בלדינו, שאת חלקם גם הפכו יוצרינו הפוריים לריקודי עם שלנו.

ולסיום, יהודה, ממרום ניסיוןך וגם גילך, מה יש לך לומר על ריקודי העם שלנו כיום, על הסגנון, על היעדר צעירים, על מבול החדשים, על היוצרים והמרקידים?

אכן חלה תפנית חדה בכל הנושא. מכלול צעדים, רבים מהם ללא תוכן. ויש גם תופעה של כפילות ריקוד לאותו שיר, דבר שחייבים להימנע ממנו. יש גם לכבד את כל הריקודים הישנים ולא לחזור אל אותו שיר. פעם הייתה יותר משמעות לתנועות עצמן והיום זה יותר יצירת גירויים טרנדיים. וגם, ריבוי הריקודים יוצרים מצב שכל חוג נעשה עולם בפני עצמו עם ריקודים ספציפיים שלו, איפה האחידות הארצית? בכלל אני חושב שכל מרקיד ויוצר צריך שתהיה לו פרנסה עיקרית שלא קשורה לריקודים, לבריאות העניין. באשר לצעירים המדירים רגליהם מאולמות הריקודים, אני מציע לארגן תבנית יצירתית מגובשת, מגובה במשאבים מתאימים ונתמכת ברשויות מקומיות על מנת להעמיק את המודעות לריקודי העם שלנו ולהביא להפצתם בקרב צעירים ומבוגרים. אני גם מציע לפתוח בטלוויזיה חוג לריקודי עם שם ילמדו את הצופים ריקודים, פשוטו כמשמעו. זה יהיה חוג טלוויזיוני (כמו בישראל, קוסמטיקה וכו').

מזל טוב

למשפחת שפורן להולדת הבן **יהלי**

לבר ורפי זיו לחתונתם הנפלאה
ולהולדת הבן **אריאל**

לעניין המבול, אני באמת חושב שמספיק ריקוד חדש פעם בחודש. ולהכניס ריקוד חובה אחד מתוך הישנים, לשמר את המורשת הישנה והטובה. ✍️

הרקדה באחת ההפקות בהן השתתף

יהודה עמנואל בעמדה שכל כך אהב

קומונונע

צעירים רוקדים תרבות ישראלית

ומתמיד נשמתי את עולם ריקודי העם בכל רמ"ח איברי ויהייתי מאוד מעורה בהרקדות. זו תופעה תרבותית מיוחדת במינה שאני ממשיכה ושבה להישבות בקסמיה פעם אחר פעם. בגיל 16, בעידוד מדריכים ותיקים, ביניהם אבנר נעים, עברתי את הקורס להכשרת מדריכים לריקודי עם בשלוחת "וינגייט" בירושלים ומאז אבנר נתן לי את הבמה לאורך שנים".

גם את עבודת הגמר-סמינריון באוניברסיטה, עשתה הילה בנושא "זהות בריקודי עם" במסגרתה שאלה רוקדים רבים, ביניהם רוקדים בחו"ל, מה מושך אותם לרקוד והתשובות תמיד נסובו סביב ה"רצון להרגיש חלק, תחושת שייכות".

מאיפה הגיע הרעיון של "צעירים בלבד"? מדוע דווקא זה?

הילה התעקשה על הרעיון שלה לתת לריקודי העם קונספט חדש, ליצור יש מאין: "התבשלת עם עצמי המון זמן, היו בי רגשות מעורבים ובתוך תוכי ידעתי שאפתח הרקדה אבל בתצורה אחרת, שונה ממה שיש היום. משהו עם מסר, משהו ערכי. הבחנתי שבשנים האחרונות ישנה הידלדלות במספר הצעירים הפוקדים את הרחבה וראיתי לנכון לפעול ולהשפיע. באוניברסיטה הייתה לי נגישות לקהל הליבה, קהל

חדשות לבקרים צעות הרקדות חדשות. בכל שבוע אני שומעת על הרקדה כזו או אחרת שזה עתה נפתחה. כולם מנסים לשווק הכל מכל וכל: נוסטלגיה, הרקדות רגילות, הרקדות נשים, הרקדות לבעלי צרכים מיוחדים, ואז שמעתי על "הרקדה אחרת", שונה: הרקדה לצעירים בלבד. "צעירים" הכוונה לגילאי 20-40.

כי בתחום ריקודי העם כיום זה נחשב צעיר. צעירים אינם פוקדים את ריקודי העם, ואם הם כבר באים אזי הם מיעוט זעום.

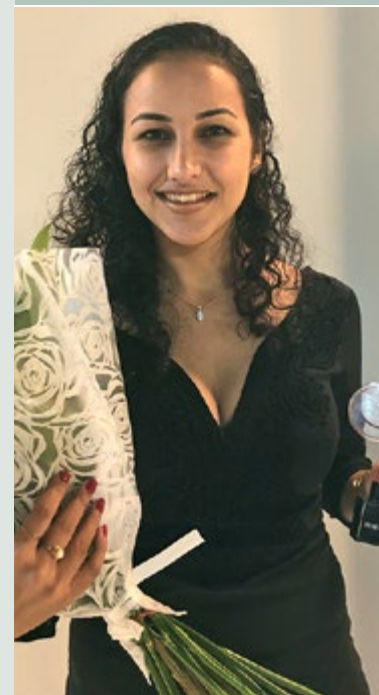
אני תוהה מי חשב על הרעיון ומי באמת חושב שדבר כזה יצליח או יחזיק מעמד. מסתבר שהרקדה כזו לא רק שקיימת ויש בה רוקדים צעירים בלבד, עם ממוצע גילאים של 24-33, אלא שהיא גם שרירה וחיה מעל שנה.

נסעתי לבקר בהרקדה זו יחד עם **ירון מישר** העורך. עלינו לירושלים ופגשנו בצעירה מקסימה, **הילה מוקדסי**, שהגתה את הרעיון ובנתה את החוג הצעיר הזה בעבודה קשה.

הילה, בת 28, בעלת תואר ראשון באוניברסיטה העברית בחוגים לסוציולוגיה-אנתרופולוגיה ובלשנות, מספרת לי שהרומן שלה עם ריקודי העם החל בגיל 8 בזכות ההורים שרוקדים בעצמם: "מאז

מאיה גבע

הילה מוקדסי

כמכלול וסימנתי את הפערים והצרכים מנקודת מבטי. בניתי מערכי שיעור הייעודיים לצעירים מתוך הבנה מה עשוי להתאים להם מבחינת סגנונות וקצב כמי שנמצאת בעצמה בקבוצת הגיל הזו.

בנוסף, בחרתי ליצור מיתוג אחר להרקדה ולכן גם השם שלה – קומונע, ולא "ההרקדה של...". כי עבורי זה יותר מהרקדה שבאים והולכים. זו "קהילה בתנועה", מעגל צעירים שמחברים, שיש להם מכנה משותף. האמנתי עמוקות ברעיון שלי ותודה לאל זה עבד.

ואכן זה עובד לה. 'קומונע' קם בחודש מאי 2017 והוא קיים כבר כמעט שנתיים, עם קבוצת צעירים לא קטנה הבאה בקביעות, כאשר נוצרו אינטראקציות חזקות המובילות אותם להיפגש גם מחוץ למפגשים השבועיים וחלקם אף מצטרפים לעיתים לסדנאות ריקודי עם שמעבירה הילה בחו"ל.

איך מגיעים לקומונע?

חברים, מפה לאוזן, מישהו ראה פלייר, מישהו קיבל הודעה בקבוצת ווטסאפ או פייסבוק. טיפין טיפין הם מגיעים.

הילה מכירה את כולם בשמותיהם ומעניקה יחס אישי וחם לכל אחד ואחת. אצלה הכל מחושב בהתאם לקונספט "הרקדה לצעירים בלבד", במיתוג צעיר בכרזונים ובפרסומים, היא מאפשרת כניסה חינם באירועי חשיפה, מקצה שעה של העשרה לשילוב וקדנים חדשים, יוצרת שיתופי פעולה ונלחמת בסטיגמה שריקודי עם הם "לזקנים ומבוגרים".

כשאני משוחחת עם הרוקדים אני מגלה את הדבר הנפלא שעשתה: הם מעולם לא רקדו ריקודי עם ולא חשבו לרקוד ריקודי עם! אני לתומי סברתי שחלקם הם אנשים שנחשפו לתחום, אך לא. רובם הגדול לא רקד מעולם ואינם בעלי רקע במחול כלשהו. וזה "עושה את זה"

צעירים סטודנטים הלומדים איתי וקיוויתי שישלבו עמי ידיים לשמר את ריקודי העם".

איך יצרת את מעגל הצעירים הנפלא הזה?

בשלב הראשון, נעזרתי בארגונים התומכים ביזמים חברתיים, כמו "רוח חדשה", אשר העניקה תמיכה תקציבית למיזמים חברתיים בירושלים. בהתחלה אנשים היו סקפטיים, כמו כלפי כל הרקדה אחרת שנפתחת, אבל אני הייתי חדורת מטרה והחלטתי שלא יהיה דבר שיעמוד בדרכי. הסתכלתי מחוץ לקופסא, ראיתי את התופעה

"מאז ומתמיד נשמתי את עולם ריקודי העם בכל רמ"ח איבריי והייתי מאוד מעורה בהרקדות. זו תופעה תרבותית מיוחדת במינה שאני ממשיכה ושובה להישבות בקסמיה פעם אחר פעם."

כשאני שואלת אותם אם הם פוקדים הרקדות נוספות, התשובה היא אותה תשובה אצל כולם. "כיף לרקוד עם צעירים בני גילך", "לא הייתי הולכת להרקדה רגילה עם מבוגרים ממני", "אני כאן בגלל הצעירים. אני לא אלך להרקדה אחרת. כאן יש לי מרחב המאפשר ללמוד, לטעות ולהתנסות בחברת בני גילי וכולם כאן עוזרים ומלמדים אותך".

קהל הרוקדים מורכב מאנשים דתיים ולא דתיים והכי חשוב, יש כאן בנים שרוקדים. נכון שמספר הבנות הרוקדות רב יותר, אך עדיין יש כאן לפחות עשרה בנים וזה בעיני הישג לא מבוטל.

אני שמה לב שהושקעה מחשבה בבחירת הריקודים והעיבודים המושמעים בהרקדה שרובה הרקדת מעגלים. המוזיקה עכשווית, העיבודים קצביים ובגרסאות רמיקס, וניכרת השקעה כדי שהרוקדים ירגישו כאן מחוברים לאווירה צעירה המתאימה להם.

אפשר כאן לשמוע ולרקוד את "במדינת הגמדים" לצד "בת שלמה", ערבוביה מפתיעה ומעניינת מלאת קריאות ומחיאות כפיים של הצעירים הרוקדים.

ומה תעשי אם אדם מבוגר ירצה לפקוד את הרקדתך?

אני שואלת את הילה את הבלתי נמנע. הילה עונה לי שבמידה ויש מתעניינים שאינם מתאימים לטווח הגילאים, היא מציינת בנימוס שההרקדה מיועדת לגילאים מסוימים מתוך מטרה לעודד צעירים להצטרף לריקוד עם ומזמינה באהבה את המתעניינים לפקוד את ההרקדות הפתוחות שלה, במתחם התחנה בירושלים.

האם תצמיחי לנו עוד קומונעים ברחבי הארץ?

"זה בהחלט יכול לקרות. עכשיו כשלימודי התואר מאחוריי, השאיפה שלי להשקיע את המשאבים הראויים ולשווק

להילה יותר מכל, לדעת שחשפה אדם לעולם ייחודי חדש וליכולת התנועה שבו, שהביאה לחיזוק הביטחון העצמי שלו ויצרה קרקע להיכרויות חדשות. שנגעה באנשים.

אחת הרוקדות שהגיעה מבת ים אומרת לי שהיא "מגיעה לכאן מדי פעם בגלל האווירה". **יאיר**, מהנדס צעיר הגר ועובד בירושלים, מגיע לכאן ומרגיש שתחום ריקודי העם מתעורר לחיים. הוא רוקד רק אצל הילה כמו רוב הצעירים כאן: "קיבלתי הודעה ב'וואטסאפ של הצעירים' והחלטתי לבוא. באתי ונשביתי. במשך שנים הייתי רואה את ההרקדות בכיכר ספרא, אבל זה לא משך אותי".

בחוץ של הילה הוא רקדן קבוע: "הרפרטואר פה מעניין, קצבי ויש כאן צעירים בגילי. עכשיו היא גם הכניסה ריקודי זוגות וזו פלטפורמה להכיר בת זוג נחמדת".

אני פוגשת את **גבריאל**, עולה חדש המגיע מבני ברק, עוסק בתחום ריקודי העם ולומד באולפן, ואת **מור**, סטודנטית לתואר שני שקראה על ההרקדה בפייסבוק, בקבוצת נחלאות. היא פנתה להילה במסר אישי והגיעה: "הילה קיבלה אותי ממש בחום ונתנה לי יחס אישי".

הקבוצה מגובשת ומחוברת, בהפסקה הם משוחחים, צוחקים ומחליפים חוויות. **שירן**, סטודנטית לעבודה סוציאלית באוניברסיטה העברית, ראתה במקרה את הילה בהרקדה הפתוחה שהיא מובילה במתחם התחנה ביום שישי, בירושלים. שחר, סטודנט למדע המדינה, אומר שבשבילו ההרקדה זה קודם כל חברים, הם נפגשים לא רק בהרקדה אלא גם בערבים אחרים ויוצאים ומבלים.

"התבשלתי עם עצמי המון זמן, היו בי רגשות מעורבים ובתוך תוכי ידעתי שאפתח הרקדה אבל בתצורה אחרת, שונה ממה שיש היום, משהו עם מסר, משהו ערכי."

חזק יותר את קומונע, כך שהחזון שלי לשמר את ריקודי העם ימוקסם מכל בחינה".

אני צופה מהצד בהילה. אין מה לומר - מוכשרת, מדויקת, בעלת קסם אישי ויכולת ורבליית גבוהה. לא פלא שהם נוהרים אליה. היא מייצרת משהו אחר, שלא קיים במקום אחר. הרקדה ייעודית לצעירים. חבל שלא הייתה 'קומונע' בזמני...

הילה, זכתה ב"תגלית השנה" במסגרת פסטיבל אשדודנאס, על מיזם קומונע (ראו גיליון "רוקדים-נרקודה מס' 100). "זו הייתה הפתעה גדולה עבורי", היא אומרת, "לא ציפיתי לזה. ידעתי שיש לי הישג משמעותי, אך קבלת ההוקרה על תרומתי הינה כבוד גדול עבורי".

בנוסף לפעילותה בקומונע, מוזמנת הילה ללמד במחנות וסדנאות לריקודי עם בחו"ל. יש לי תחושה שזו לא תהיה הכתבה היחידה שתספר לנו אודותיה בהמשך השנים הבאות.

"בחרתי ליצור מיתוג אחר להרקדה ולכן גם השם שלה - קומונע, ולא 'ההרקדה של...'. כי עבורי זה יותר מהרקדה שבאים והולכים. זו 'קהילה בתנועה'."

עיריית מינכן חולקת כבוד לריקודי העם הישראליים

ק לעתים רחוקות רשות ציבורית לא-יהודית או אפילו גוף ממשלתי טורח בנוגע לריקודי עם, קל וחומר ריקודי עם ישראליים (או יהודיים). ואולם זה בדיוק מה שקרה לאחרונה בגרמניה: ב-24 בנובמבר 2017 עיריית מינכן, כלומר ראש העיר, מר דיטר רייטר, הביע תודתו והערכתו למועדון הריקודים הישראליים (עמותת רשומה ITH) לרגל יום השנה ה-25 של הארגון על תרומתו לטיפוח ריקודי עם, במקרה זה ריקודי עם ישראליים (IFD).

התעודה נמסרה על ידי סגן ראש העיר, יוזף שמיד, בבניין העירייה הישן כמובן, כיו"ר ה-ITH אני שמח שכתוצאה מעבודה מאומצת של העמותה IFD תועד כחלק בלתי נפרד מחיי התרבות של מינכן.

כנראה, בשל גילי, לא אמשך לכהן לעשרים וחמש שנים נוספות, אני מקווה למצוא יורש ראוי, אולי גם בצורת ועדה רב-ראשית, שתיקח עליה את המשימה בעתיד הקרוב.

אגב, המוזיאון היהודי של מינכן, המופעל במקרה (או במשותף) על ידי עיריית מינכן, מציע תערוכה קבועה "המציגה תובנות על ההיסטוריה של העיר ושל התרבות של מינכן - מפרספקטיבה יהודית". לשאלה אם אפשר יהיה למצוא במוזיאון זה מקום למועדון הריקודים האוצרת שלו, גב' ג'וטה פלקנשטיין, השיבה: "כבמוזיאונים יהודיים אחרים אנו מתכננים תערוכה קבועה בשנים הבאות שתציג תיעוד חדש שבו השנים שלאחר 1990 יתפסו מקום גדול יותר".

אולם בסופו של דבר מנהל המוזיאון, מר ברנהרד פורין, יחליט אם ה-ITH ייכלל. אנו בהחלט נשמח אם נקבל הכרה על ידי המוזיאון היהודי. בינתיים, אחרי הכול, ה-ITH הפך לחלק אינטגרלי מהתרבות היהודית במינכן - התעודה שקיבלנו היא ההוכחה. כמובן, אתה תעודכן בכל התפתחות חדשה בנושא.

מתי גולדשמיט, יו"ר

מחנות ריקודי עם באירופה ו-20 שנות "מחול צ'כיה"

מתי גולדשמיט

תרגום
מאנגלית לעברית:
שני קרני אדוקולסי

חמש שנים מאוחר יותר, פתח **בני אסולין** אגודה בשם "הורה אור" שהחלה להפעיל בצרפת את המחנה "מחול השלום" שהתקיים עד היום 34 פעמים. בעקבותיו, ב-1984, החל **וינסנט פארודי** מחנה של חמישה ימים בסילבנס (דרום צרפת). ב-1988 עבר מחנה זה למנזר לשעבר ביאנה (סאבו). ב-1993, תשע שנים לאחר המחנה הראשון של פארודי, ערך **ריק קנאפן** את מחנה "רוקדים חורף" הראשון בבלגיה. כיום, כמו גם אז, בהשתתפות **מושיקו הלוי**. ב-2001, עבר המחנה להיערך בעונת האביב ושינה שמו לסוף שבוע של "מחול אביב".

ב-1995, ה"ישראליש'ס טאנצהאוס" במינכן, הציג לראשונה "מחנה אביב" שבהמשך נקרא "מחול גרמניה" אך ידוע יותר על שם העיירה פפנהיים בה הוא מתקיים ושנערך כבר 24 פעמים. בשנתו הראשונה של המחנה בגרמניה אירחנו את **יענקלה לוי** ז"ל. מחנה המתחילים בגרמניה - "הורה שלג" פועל גם הוא על ידי ה"ישראליש'ס טאנצהאוס" מאז 2007.

לבסוף, ב-1999 הושקו שני מחנות מזרח אירופאים: "מחול הונגריה" בארגונו של **גיאורגי אובול פורגאס** ובהשתתפות **משה תלם**, ו"מחול צ'כיה", בארגונו של **אונדרי נובאק** ובהשתתפות **בועז כהן**. שני מחנות אלה חגגו את שנתם העשרים ב-2018.

מחול צ'כיה

"מחול צ'כיה" החל למעשה ארבע שנים קודם לכן, בסתיו 1996, **הלנה דייבסקה** (אז רוטובה) ו**ולינדה קיסובה** (אז לדרובה) החלו ללמד ריקודי עם ישראליים בפראג וקראו לקבוצתם "בשמים". שנה קודם לכן, ב-1995, השתתפו שתיהן ב"מחול אירופה" ה-18 שנערך בבדפורד, אנגליה. הן למדו בקבוצת המתחילים ובזמן שהותן שם במשך שבועיים, למדו 32 ריקודים חדשים עבורן. הוצאות המסע ותשלומי המחנה של רוטובה ולדרובה שולמו על ידי **און ז. לזר**, עורך דין אמריקאי החי בפראג.

רקע כללי

מחנות מחול באירופה? למרות שהיום מתקיימים ביבשת כתריסר אירועים רב יומיים בשנה ("מחול פינלנד", "מחול בלטיקה" ו"מחול איטליה", הם רק שלוש דוגמאות לכך), הרי שמחנה המחול הישראלי האירופאי הראשון נערך בקיץ 1978, כשמוריס סטון, מייסד אגודת מחול הפולקלור הישראלי - IFDA (שבהמשך נקרא המוסד למחול פולקלור ישראלי IFDI-UK, וכיום המוסד למחול IDI-UK), הזמין את הכוריאוגרף מושיקו הלוי להוביל סמינר בן חמישה ימים באנגליה. סמינר זה, שנקרא בהמשך "מחול אירופה", חגג לאחרונה את שנתו ה-41. "מחול אירופה" הינו הראשון באירופה המיועד לריקודי עם ישראליים בלבד, והוא שהניע את הדברים קדימה.

צילום: משה בן סימון

מופע מחול במוצאי שבת.

צילום: דוד שטיינר

"פלאש מוב" בכיכר הכנסיה במרכז קראלופי.

היה גם גאולים (יענקלה לוי). המחנה התקבל בהתלהבות כה רבה כך שהמחנה השני תוכנן כבר במהלך קיומו של המחנה הראשון. הסמינר השני נערך כמה חודשים מאוחר יותר בסוף יוני 1997, גם כן בלומניצה ותחת הדרכתו. בפעם הזו הקורס היה באופן משמעותי מאתגר יותר, עם לימוד של הריקודים רקדו יחפים (שמוליק גוב-ארי) והלוואי עלי (מושיקו הלוי), שני ריקודים שזכו לפופולאריות מחוץ לישראל.

שתי נשים אלה ארגנו גם את "מחול צ'כיה מס' 3", שנערך בעיירה הקטנה ולקה אופאטובייס שבמחוז מורביה, כ-60 ק"מ צפונית לברנו, בהשתתפות משה תלם. בשלב זה בין המשתתפים היו גם רוקדים שהגיע מהמדינות השכנות - סלובקיה וסרביה (בהנהגתה של דינה דאיג') ומספר המשתתפים עלה לכ-70 איש.

בינתיים, חזר אונדרי נובאק משנת לימודים בישראל בה נפגש לראשונה עם ריקודי עם ישראלים, במיוחד בירושלים אצל בועז כהן ויורם ששון. נובאק השתתף לראשונה ב-1998 במחול אירופה יחד עם חמישה רוקדים צ'כיים אחרים (כולל רוטובה ולדרובה) וסובסד ע"י ארגון הג'וינט האמריקאי.

כשרוטובה עזבה את הצוות המארגן בפראג בשל נסיבות משפחתיות, הסכים נובאק לארגן מחנה זה במקומה. במאי 1999 הצליח לשכנע את **בועז כהן**, שהיה באותה העת בפפנהיים, גרמניה, כמדריך אורח ב"מחול גרמניה", להאריך את שהותו בח"ל ולהגיע לרפובליקה

שתי נשים אלה פתחו חוג השבועי שנערך בימי חמישי, במקום שניתן להן בתחילה על ידי מחלקת הדרמה בפקולטה לתיאטרון שבאקדמיה לאומנויות הבמה בפראג ומאוחר יותר על ידי הקהילה היהודית בפראג בשיתוף בית פראג. בית פראג הוקם בסתיו 1994 על ידי התושבים היהודים בפראג ביוזמתו של לזר. בית פראג הפך לעמותה למטרות צדקה וכתוצאה מכך הפך ב-1995 לחלק מהקהילות היהודיות של הרפובליקה הצ'כית.

בראיון שנערך אז, הסבירה הלנה רוטובה את מחויבותה להרקדות: "חשבנו שיהיה זה רעיון טוב שאנשים שקודם לכן כמעט ולא באו במגע עם הקהילה היהודית, אם בכלל, ימצאו לבסוף את זהותם היהודית דרך הריקוד". לא עבר זמן רב עד שנאספו כ-30 משתתפים המגיעים באופן קבוע להרקדה השבועית.

בעקבות הצלחה מפתיעה זו, החלו השתיים לחשוב על ארגון סמינר סוף שבוע רב יומי בצ'כיה וכהצדעה ל"מחול אירופה" קראו למחנה שלהן "מחול צ'כיה". הן מצאו אולם ריקודים ומקום מתאים ללינה בלומניצה, עיירה קטנה במחוז ברנו שבאזור הדרומי של מורביה כ-35 ק"מ מצפון-מערב לברנו.

בתחילת פברואר 1997, תחת הדרכתו של כותב מאמר זה, קבוצה של כ-30 רקדנים צ'כים בלבד, למדו 26 ריקודים שלא היו מוכרים להם קודם לכן, כולל כמה כוריאוגרפיות מורכבות יותר כגון באר בשדה (רבקה שטורמן), ויניקהו (רעיה ספיבק) ושלושה ריקודי זוגות שביניהם

"אין זה משנה
מאיזו מדינה
אתה, איזו שפה
אתה דובר, בן
כמה אתה, אם
גבר או אישה,
רקדן מתחיל
או מתקדם -
ריקודי עם
ישראלים
מחברים בין
אנשים, לכן אני
אוהבת את זה."

צילום: מתי גולדשמיט

הנאצים. הם חיפשו בית כנסת שאינו עוד בשימוש או לעיתים רק מצבה במקום בו היה קודם לכן מוסד יהודי. הרעיון היה לא רק למשוך את תשומת ליבם של משתתפי המחנה היהודים, שהינם מיעוט, חזרה לשורשיהם, אלא להכיר את העבר גם למשתתפים שאינם יהודים, בין אם היו אלו נוצרים יידי ישראל או פשוט אנשים שנהנים לרקוד.

בעיר טריש מצאו בית כנסת כזה שבקומתו השנייה מוצגת תערוכה קטנה אודות **פרנץ קפקא** ודודו. פרנץ קפקא הגיע לעיר כמה פעמים בין 1900 ל-1907 לבקר את דודו **זיגפריד לאו**, שלא רק היה הופא (שטיפל גם בקפקא), אלא גם טוענים שהיה מחלוצי האופונונים. סביר כי סיפורו הקצר של קפקא "רופא כפרי" מבוסס על אותו דוד. מ-2013 נערך המחנה ארבע שנים נוספות, בנימבורק, עיר במרכז מחוז בוהמיה, כ-60 ק"מ בלבד מפראג שהיא המרכז למחול ישראלי ברפובליקה הצ'כית. בין מדריכי המחול שהוזמנו בתקופה זו היו **מוטי מנחם, נורית מלמד, עילאי ספינק** מארגנטינה (היום באנגליה), **ערן ביטון**, ומ-2016 (כמחליף קבוע לדוד **סבג** ז"ל), **אייל עוזרי**.

כל מי שאי פעם הציץ אל מאחורי הקלעים של ארגונו של מחנה מחול גדול יודע כי המשתתף הממוצע אינו מודע לכמות העבודה הנעשית. התהליך לעולם אינו הופך לשגרתי מכיוון שאבני נגף לא צפויות נוטות להופיע. למשל: מקור מימון מבטיח נעלם, שירותי ההסעדה לא עומדים בציפיות, אין מספיק מיטות פנויות במיקום הסמינר ועוד. כדי להבטיח, בין היתר, ניהול כספים מסודר והנהלת חשבונות מדויקת, "בשמים" הפך ב-2002 באופן רשמי ומוכר לארגון שלא למטרות רווח. יתרה מכך, מעל 10 שנים כעת, נובאק מתברך בצוות מארגנים קבוע כולל **לינדה קיסובה, ג'נה מרלאקובה, מילאן חתול דבוראק ודוד שטיינר**. מבלי לשכוח כמובן את אשתו של נובאק **זוזאנה קיסאקובה** (נובאקובה מאז נישואיה ב-2005) ושתי בנותיהם, כעת בנות שש ועשר שתמיד מצפות למחול צ'כיה חדש. ללא תמיכה זו, דרישות עבודתו במשרה מלאה של נובאק כסוציולוג העובד במחקר שיווק, היו הופכות את ארגונו של אירוע זה לבלתי אפשרי.

"מחול צ'כיה" ה-20 נערך ביולי 2018 בקראלופי נד ולטאו, עיירה תעשייתית קטנה הממוקמת באלבה, רק כמה קילומטרים צפונית

הצ'כית. שם, פעם נוספת ואחרונה בעזרתה של רוטובה, הם תכננו ומייד ערכו סבב נוסף של "מחול צ'כיה". למרות שנערכו שם כבר שלושה מחנות קודמים, החלו לספור את "מחול צ'כיה" באופן רשמי החל ממחנה זה, כלומר כשהראשון הוא עם **בועז כהן** בליווי **גידי איקו**. האם תשעת הרוקדים שנלמדו וביניהם גם "מנגינת הדרור" (**סעדיה עמישי**), התאימו לרמת הקבוצה? עבר זמן רב מידי בכדי לקבוע זאת כעת.

בספטמבר 1999, אחרי ניסיון ראשון בארגון סמינרים רב יומיים, קיבל על עצמו נובאק משרה של מורה למחול בפראג. יתרה מזאת, כעת היה לו מספיק זמן, כשנה, לתכנן "מחול צ'כיה" נוסף. מעל לכל, משמעות העניין הייתה כי יכול היה להשיג מיקום מתאים יותר. מארגני הסמינר מצאו מבנה דמוי טירה ברוזטש, כ-70 ק"מ מזרחית לפראג.

באפריל 2000 השתתף נובאק בסדנת סוף שבוע של ה"ישראליש'ס טאנצהאוס" במינכן עם **שלמה ממן**, בה פורסם בהצלחה "מחול צ'כיה 2". בראיון שנערך עימו ציין נובאק כי הצליח למשוך כתרסר משתתפים חדשים מגרמניה. בכל אופן, המיקום ברוזטש, ויותר מכך האיכות הירודה של הארוחות, היו מקור לתלונות שבעקבותיהן שונה המיקום ובשנה שלאחר מכן הועבר המחנה ללסצ', עיירה השוכנת כ-120 ק"מ מזרחית לפראג, המפורסמת בזכות הסכר ומאגר המים שבה. לסצ' אירחה את "מחול צ'כיה" בתשע השנים הבאות.

לצוות המדריכים **בועז כהן וגידי איקו** הצטרף **דוד סבג** ז"ל ולאחר מכן, ב-2003 צורף גם **מושיקו הלוי**. בארבע השנים הבאות הייתה העיירה הקטנה טריש, כ-150 ק"מ מזרחית לפראג, הבית של "מחול צ'כיה".

המארגנים של "מחול צ'כיה" התקשו למצוא שאריות של חיי קהילה יהודית בסביבה בה נערכו המחנות, שכן חיים אלה נהרסו על ידי

צילום: דוד שטיינר

תמונה קבוצתית.

"כל מי שאי פעם הציץ אל מאחורי הקלעים של ארגונו של מחנה מחול גדול יודע כי המשתתף הממוצע אינו מודע לכמות העבודה הנעשית. התהליך לעולם אינו הופך לשגרתי מכיוון שאבני נגף לא צפויות נוטות להופיע"

תמונה מהריקוד. משמאל לימין: קטרין בנקה, רדקה סבובודובה ומרקטה יאנסקה. צילום: מתי גולדשמיט

ולבסוף, **מארקטה יאנסקה** (23), קונדיטורית מטרביצ', רוקדת מגיל 4. "אני פשוט אוהבת את המוזיקה הישראלית ואת תחושת השייכות לקהילת המחול. יותר מכל אני אוהבת את ציליית הדרבוקה ואני מאוד מחבבת את השפה העברית".

ראוי לציין במיוחד כי בעיירה טרביצ' הוענקה תשומת לב מיוחדת לרובע היהודי הישן אשר ב-2003 הוכרז כאתר מורשת עולמית על ידי אונסקו לאחר שעבר הליך שיחזור קפדני. יחד עם בית הקברות היהודי, זו האנדרטה העצמאית היהודית הראשונה מחוץ לישראל, שנכללה ברשימת אתרי אונסקו. העובדה כי הקהילה היהודית בטרביצ' כמעט ואינה קיימת היא כמובן סיפור אחר. בעיירה זו ישנה קבוצת מחול מקומית בשם "יוכבד", שנוסדה לפני כשלושים שנה עם יותר מ-25 משתתפים והם מתמחים באופן בלעדי בריקודים בנושאים יהודיים.

בועז, גידי ואייל לימדו 25 ריקודים במהלך המחנה שנמשך ארבעה ימים שבסיומו נלמד הריקוד שלי "שחרות" הקרוי על שם הישוב השוכן כ-40 ק"מ צפונית לאילת וכ-6 ק"מ מערבית לקיבוץ יטבתה.

במוצ"ש ביצעו 25 רקדנים נבחרים מופע לכוריאוגרפיה של **בועז כהן**. **פטר גרוס**, שהתברר כי הוא מוזיקאי מקצועי, ניגן עבורנו בליווי שתי בנותיו **טביתה וקסיה אנה גרוסובה**. וכמובן גם היו העוגות הנהדרות שכבר שנים מסמנות את סיום המחנה.

כפי שקורה בדרך כלל באירועים מסוג זה, הימים שלאחר המחנה הם ימי טרום המחנה של השנה הבאה, כלומר עוד בטרם מחנה אחד תם כבר מתחיל תכנון המחנה הבא. "מחול צ'כיה" 2019 יתקיים בתאריכים 24-28 ליוני. בנוסף לצוות הקבוע יוזמנו למחנה זה גם מיכל בכר ורון בן שימחון.

לסיכום רוצה נובאק להודות באופן מיוחד לקהילה היהודית בפראג, אשר סיפקה לו ולפרוייקט זה מימון כלכלי כמעט מההתחלה ולהודות למשתתפים הנאמנים החוזרים שנה אחר שנה, ובכך הופכים את "מחול צ'כיה" ל"עניין משפחתי".

לפראג, שמרכזת הושמד כמעט לחלוטין במהלך הכיבוש הנאצי במלחמת העולם השנייה כאשר עבר הפצצה שיטתית של הכוחות האמריקאים. לדוגמה מבית כנסת שניצב שם בעבר נותר כעת רק הקיר החיצוני, החלק הפנימי שופץ כולו. במבנה מצויה כעת חנות מאפים. כך גם לא נשאר דבר ממה שהיה פעם חנותו של **זיגמונד כץ** ברחוב זיזקובה.

עקב העלייה הגדולה במספר המשתתפים שהיו צפויים להגיע ל"מחול צ'כיה" ה-20, היה על המארגנים למצוא מקום חדש בעל מספר מיטות רב יותר. נראה היה שמלון הספורט יכול לקלוט כ-180 משתתפים, גם אם כשליש מהם היה נוכח רק במחצית הימים. למשל: על חלקם היה לעבוד בימי רביעי וחמישי ולכן יכלו לבוא רק לסוף השבוע, בעוד על אחרים היה לעזוב בשישי בבוקר בכדי להגיע לביתם לפני כניסת השבת. למרות זאת, הכרטיסים למחנה אזלו שבועות מראש, כי לא היו יותר מיטות פנויות. המשתתפים הגיעו לא רק מהרפובליקה הצ'כית אלא גם מארצות שכנות כגון אוסטריה, גרמניה, ליטא, פולין, שווייץ ואנגליה. בנוסף היו גם תשעה משתתפים נוספים ממלבורן, אוסטרליה וכמה ישראלים וכך הפך מחול צ'כיה השנה לאירוע בינלאומי למהדרין.

ראוי לציין כי במחנות המחול הצ'כים משתתפים צעירים רבים. למשל, כריסטינה קיקי קובאריקובה, בת 15, התחילה לרקוד לפני כשנה בלבד, פשוט "מתוך אהבה לישראל" כפי שהיא מציינת באופן שובה לב. בקבוצה שלה כעשרה חברים הנפגשים בברנו על בסיס שבועי.

נטליה סופיקובה (21), הלומדת עבודה סוציאלית באולומוץ, העיר השישית בגודלה ברפובליקה הצ'כית, רוקדת ריקודי עם ישראלים כבר 11 שנה. היא ייסדה בעיר הולדתה טריניץ שעל גבול פולין, קבוצת מחול משלה עם כ-15 משתתפים קבועים. עבורה, הריקוד הוא הפסקה נחוצה משגרת היום. היא נהנית לגלות את הרקע לריקודים ולהעביר את הידע לקבוצותיה: "אין זה משנה מאיזו מדינה אתה, איזו שפה אתה דובר, בן כמה אתה, אם גבר או אישה, רקדן מתחיל או מתקדם – ריקודי עם ישראלים מחברים בין אנשים, לכן אני אוהבת את זה".

תרזה קאצדובה (19) מטיסה שליד אוסטי נד לאבם שבצפון צ'כיה, רוקדת כמעט שלוש שנים, ולא הפסידה אף לא "מחול צ'כיה" אחד מאז 2016. אדלה זאכארובה (30), פיזיותרפיסטית מגוויטש, רוקדת כבר 11 שנים. לא רק שהיא נהנית לפגוש אנשים חדשים דרך הריקוד, היא גם מתעניינת בישראל באופן כללי.

תומאש מוראבקה (30) מביסטריצה נד אולסי בקצה המזרחי של צ'כיה, עובד במסילות הברזל של צ'כיה ורוקד כשנתיים. בנוסף לריקודים המהירים ולמקצבים המזרחיים המרובים, הוא אוהב את מילות השירים הישראלים שיש בהן "קרבה לאלוהים". אדם אולה (28), עובד סוציאלי מפראג, החל לרקוד לפני 11 שנים וכבר הגיע לישראל פעמיים בכדי לרקוד. הוא נפגש באופן קבוע עם כ-15 אנשים בכדי ללמוד את הריקודים שלמדו לאחרונה. למרות שאינו מדבר עברית, הוא מבין כמה עשרות מילים רק בזכות שמות הריקודים.

ב"מחול צ'כיה" רוקדים רקדנים צעירים: קריסטינה קובאריקובה. צילום: מתי גולדשמיט

צילום: מתי גולדשמיט

דני מזרחי - הנסיך הלבן

ב-23 במרץ התבשרנו בתדהמה ובצער עמוק על מותו של **דני מזרחי ז"ל**. דני נפטר ממחלה נדירה מאד שגרמה לקריסת מערכות גופו והוא רק בן 59.

דני השאיר אחריו שלושה בנים - **שגיא, אלעד ונדב** מנישואיו ל**רבקה**, ממנה התגרש לפני כ-6 שנים אך נשאר איתה בקשרי עבודה וביחסים טובים עד יום מותו.

דני היה איש נעים הליכות, חייכן ומאיר פנים, אהוב על כולם ואהב את כולם. גדל ברמת-גן והיה חבר פעיל בשבט הצופים המקומי. נאמר עליו שהיה שובב ממדרגה ראשונה וידו בכל. אהבתו לריקודי-עם החלה בשבט הצופים עם מרקיד בשם **איצ'ה (יצחק) גיל** ומאז לא חדל לרקוד. בהמשך הצטרף לגרעין נח"ל שהקים את קיבוץ אורטל בגולן. דני אהב ספורט, לרכוב על אופניו, אהב טבע ונוף, טייל רבות בשבילי המדינה וגם מחוץ לה ואהב לצלם ולהנציח נופים, פרחים ואנשים.

הנה תמצית מהדברים שנאמרו עליו:

דני היה אבא אוהב לילדיו ותמיד דאג להם. תמיד היה גב ומשענת לכל אחד מהם. הוא נהנה מאוד בחברתם, תמיד סיפר על הצלחותיהם והיה גאה בהם מאוד. היה חבר טוב שתמיד קופץ לעזרה, יודע לתת יד וכתף ולתרום מהידע הרב שלו. אהב לארח ולבשל ולכולם היה נעים בחברתו. כינויו של דני היה "הנסיך הלבן", כשם הריקוד, עקב שערו הלבן והשופע ואופיו הנוח והנעים. תמיד היה מלא בשמחת חיים, מוכן ומזומן לרקוד ולהשתגע, תמיד דומיננטי ומוסיף שמחה לכל אירוע.

דני היה אחד ממפעילי ושדרני "אינטרדיו", רדיו אינטרנטי שפעל בתחום ריקודי העם, תחום שאותו כה אהב והיה מחובר אליו מאד. דני אהב את החיים והיה אהוב על כולם.

ונסכם עם דברי **אסנת אדרי עזר**, חברתו בשש השנים האחרונות: "אין יום אחד שיעבור בלי שאחשוב עליך".

יהי זכרו ברוך ונצור בלב כולנו לעד.

אלכס הובר

נפרדים מיוסי אבוהב

10.5.2019

יוסי אבוהב נולד בשנת 1937 באיזמיר שבטורקיה. בילדותו למד בבית הספר "כל ישראל חברים" (אליאנס) ובגיל 12 עלה בגפו ארצה מסיבות ציוניות בלבד, כשהוא נישבה בקסמיהם של שליחי הסוכנות היהודית.

יוסי החל את קריירת ריקודי העם בשלהי שנת 1961, כשהחל להדריך בקיבוצים ובמושבים בנגב ולאחר שנתיים החל להדריך במסגרת חוג לריקודי עם בבאר-שבע, שהתקיים ב'בית וייסמן' בשכונה א' בעיר ובהמשך החל לקיים חוגים לריקודי עם בבתי הספר בעיר.

את שירותו הצבאי עשה במסגרת צוות הווי של הנח"ל. באותה מסגרת חלק פעילות משותפת עם **עמי גלעד**, האקורדיוניסט של להקת הנח"ל בשנות ה-60, עם המלחין **שייקה פייקוב** ועם הזמר **בני ברמן**.

יוסי ערך קורסים למדריכי מחול בנח"ל ואף גייס בשעתו את **יאיר רוזנבלום** המנוח, לימים מלחין ידוע, כאקורדיוניסט שילווה אותו בהדרכת ריקודי העם.

בהיסטוריה של ריקודי העם בישראל חתום אבוהב על יצירתם של כמה ריקודים, בהם "תודה" על פי שירו של **חיים משה**, "חופים" של **נחצ'ה היימן** ו"בין הרים נם לו גדי קטן" של **מתיתיהו שלם**. בראיון עימו הביע יוסי דאגתו: "ריקודי העם התפתחו לכיוון שונה מזה שדגלתי בו. יש מי שלוקח שיר שעולה על גלי האתר ותוך זמן קצר מאמץ אותו אליו ומחבר לו ריקוד עם, בלי השראה, בלי תוכן. לא נוח לי עם העניין הזה", אמר.

על המפעל שהקים בנגב ובבאר שבע זכה יוסי להכרה ולתואר "יקיר הארגון, על ידי "ארגון המדריכים והיוצרים לריקודי עם".

בשנים האחרונות טיפח וקידם את שפת הלדינו ויחד עם חברים הקימו את החוג ללדינו באוניברסיטת בן גוריון. היה איש מופת וחבר יקר לכל הסובבים.

מכתב מארגון המחול העולמי באונסקו שהתקבל במערכת העיתון לאחר פרסום גיליון המאה של רוקדים-נרקודה

Dear Mr. Yaron Meishar,

We have been receiving your magazine Rokdim-Nirkoda for the past few years so I thought it is time to thank you and congratulate you.

We receive dance magazines from around the world and I must say yours is among the most informative, providing objective descriptions of events and exploring all aspects of Israeli dance.

Sincerely yours

Adamantia Angeli

Executive Director, International Dance Council CID Conseil International de la Danse

CID c/o UNESCO, 1 rue Miollis, FR-75732 Paris 15, France

Tel. +33 1 4568 4953 Mob. +33 6 1155 3111 Skype: cid-president001 www.CID-portal.org www.CID-world.org

I appreciate your efforts to encourage people to dance and to propose Israeli dance to a wider audience. It is time Israeli dance spreads further and takes its place among national dances that became international, like tango, flamenco, salsa or Indian dances.

CID at UNESCO is for dance as a means for promoting peace and friendship among peoples.

המחול הישראלי לאן? תגובות

ישראל יעקובי

ואני התרעתי על זה שכולם מעתיקים מגדי ואין מישהו שיחדש או יוביל קדימה.

גדי גם שולל את היוצרים היושבים בחו"ל כי "הם לא חווים את ההווה פיזית בארץ". לעומת זאת **מושיקו הלוי** בספר של קורות חייו טוען שהשנים שהוא חי בחו"ל היו השנים הכי פוריות בחייו שבהן הוא יצר, הלחין, והפיק את פאר היצירות שלו.

האמת היא שאני לא הייתי פיזית בארץ כשחנן יובל שר את ליל חניה (מילים **נתן אלתרמן**, לחן **יאיר רוזנבלום**). וגדי אישית כנראה הושפע מאוד מתוכן השיר והקשר לאירוע שהיה שבגללו ניכתב השיר ויצר לשיר זה ריקוד המבטא את הרגשות שלו בתנועה. לעומת זאת אפילו לו הייתי אני נמצא פיזית בארץ, לא הייתי עושה לשיר הזה ריקוד, כי השיר והסגנון לא היה מדבר אלי ולא הייתי מתחבר לנושא.

לעומת זאת ובאותו הזמן יושב שמוליק גוב ארי בחו"ל ויוצר את הריקוד "שמע אלוהי", שהרעיד את מיתרי ליבי ואת כל העולם (שם השיר: כשהלב בוכה. מילים יוסי גיספן, לחן שמואל אלבז, שרה שרית חדד). שיר שנכתב בעקבות הליניץ' בחברון.

דני דסה יצר את "בין הרי חברון", "שדמתי", "יהושוע", ו"שאנו". ההשראה שלו ליצירת הריקודים באה מהתנ"ך, כשהוא פיזית יושב בחו"ל. אבל אם נסתכל על דני דסה רוקד יחף את הריקודים שיצר בהם הוא מדגיש עם כל רקיעה את הקשר שלו לאדמה ולעוצמה של הריקוד. ריקודים שיצר הם היום "נכס צאן ברזל" בארץ ובעולם.

משה אסקיו יצר ריקוד משיר השירים "ליבבתני אחותי כלה". **שלמה בכר** עם הריקודים "תפילה", "שיר השירים", "השחר", **דני עוזיאל** עם ריקודיו "את ואני", "הנוקדים". **נפתלי קדוש** עם ריקודים כמו, "אשיר לכם", "זרה", "אהבה אסורה", ועוד... כל הריקודים האלה של כל אחד מהיוצרים בחו"ל הוכיחו את עצמם והם היום "נכסי צאן ברזל" בארץ ובעולם.

האמת היא שגדי אינו הראשון המעלה את הנקודה של "יצירת ריקודים בחו"ל". **יואב אשריאל** בשנות השמונים היה מאלה שהחרימו כל ריקוד-עם שנוצר בחו"ל בתואנה שזה "לא ריקוד עם ישראלי", כי הוא

לעניות דעתי הרב שיח באשדודאנס 2018 והכתבה ב"רוקדים-נרקודה" הינם רק "צעד ראשון" בנושא חשוב מאוד. קראתי בעיון רב את המאמר ומצאתי בתגובותיהם של כמה מהכותבים נקודות המתאימות לקו ראייה שלי.

לפי דעתי יש מקום להמשיך את הנושא "ריקודי עם לאן" וחשוב לי ליראות את זה מנקודת מבטם של היוצרים: **מושיקו הלוי, סעדיה עמישי, משה תלם, משה אסקיו, דני עוזיאל, שלמה בכר, ישראל יעקובי, נפתלי קדוש, דני דסה, שמוליק גוב ארי** ואחרים. דעתם חשובה פה מאוד.

יפה אמרה **דגנית רום** כשניתחה את הנושא בשלושה תחומים שהם למעשה עמודי התווך של הריקודי העם כיום - העבר, הווה, והעתיד, ואני אפרט את דעתי:

העבר

יהודים, במקרה שלי תימנים, שישבו בגלות 2000 שנה ושמרו על המסורת היהודית בדת, בשירה, ובמחול. לדוגמה, **בארי אבידן** מצטט את **ברל כצנלסון**, במוזיקה את **נעמי שמר, משה וילנסקי, סשה ארגוב, דובי זלצר**, ואת **נחום היימן**. דבר זה לא דיבר אלי כלל כי אני גדלתי בשעריים...

חסר לי אזכורם של **רבי שלום שבזי, ציון גולן, שושנה דמארי** ז"ל, **מוקעה, שלומה דחיני**, וכל שאר הזמרים שעיצבו את מי שאני היום...

ההווה

כל מה שהתפתח בארץ מאז העלייה הראשונה ועד היום: **גדי ביטון** מסביר שאנחנו "תקועים, או דורכים במקום". זה אומר "שאינן חדש תחת השמש", באופן טבעי גדי הינו "המוביל" בכל הרמות כיום והוא עשה ועדיין עושה פרויקטים אדירים עם נקודת ראייה חדשנית מאוד לנושא ריקודי עם. מעשיו גרמו לכך שכולם "מעתיקים" אותו כי גם הם רוצים להצליח כמוהו וגם ביצירת ריקודי-עם חדשים. הוא צודק

בזמנו אמרתי לתרצה הודס בהשתלמות מדריכים, עם דמעות בעיניי: "אפילו אם הייתי יושב בירח עדיין הייתי עושה ויוצר ריקודים תימנים כי זה האש שבערה בי ודרשה ממני ליצור משהו שמדבר לנשמה שלי"

שניים מהצד האמנותי – מוזיקאים, ועוד שניים מאקדמיה למחול אמנותי, ואז, כמו פעם, יפורסם הריקוד הטוב ביותר ואותו ילמדו בכל החוגים. צריך להפסיק עם הרעיון שכל "ממזר מלך" ונותנים גושפנקא ל"מעתיקים" למיניהם שמקבלים במה עם וידיאו ב"רוקדים". זה צריך להיגמר מייד. מה שהצעתי הוא פרויקט **שגדי ביטון** צריך להעמיד על הרגליים. יש לו את היכולת והאמצעים להוציא את זה לפועל.

כיצד אנו ממשכים הלאה, עם כל מה ששאבנו מהעבר, קדימה אל הדור הבא? נכון אמר **שי גוטסמן** ש"תהליכי היצירה בכל תחומי אמנות הבמה הם בעיקר (אך לא רק) תוצר של השראה, מקור ליצירה".

כמו כן אהבתי את הגישה של **שוקי הופמן** שאמרה "אני כיוצרת של המחול הישראלי, דוחפת את הדור הצעיר לשמר את הפולקלור לצד הריקודים המודרניים והעכשוויים".

אורן הללי: "שמירה על זהות המחול הישראלי העממי חשובה בעיני מאוד"

זה מה שאני, **ישראל יעקובי**, התרעתי בפני **מיכאל ברזילי**. כשהוא מציג ריקוד-עם בחו"ל, הוא למעשה שגריר של מדינה. אם הוא בוחר בריקוד עם נגינה בלבד, למשל ריקוד בשם "אנא ערף", ריקוד טוב לכשעצמו עם אלמנטים שהוא רואה, אבל היהודי או הישראלי החי ורוקד בחו"ל וצמא לריקודים שהוא יכול להזדהות איתם ובמיוחד לשירה בעברית, אני מאמין שהוא לא יכול להזדהות עם ריקוד כזה. מיכאל ברזילי יכול ללמד בארץ מה שבא לו, אבל בחו"ל יש לו אחריות גדולה יותר.

חגית זרגרי טוענת ש"המחול הישראלי על כל גווניו זוכה להכרה בינלאומית. זירת המחול הישראלי שוקקת חיים, בועטת, מתפתחת". היא צודקת, אני טוען שמוזיקה היא המנוע המניע את יצירת ריקודי העם. זה מוכיח פוריות של עם ונותן השראה ליצירה.

והיא ממשיכה בנושא: "אצלנו ב'הורה ירושלים' קיים רפרטואר עתיק ומפואר של מחולות עדתיים לבמה שנוצרו על ידי מייטב הכוריאוגרפים אלה הם נכסי צאן הברזל של היום".

אהבתי מאוד את הגישה של **דגנית רום**: "חשוב בכל אומנות לשמר את העבר, לגעת בהווה של החברה ובאותו זמן להסתכל קדימה". אני אישית ניגשתי לכל יצירה של ריקוד מנקודת מבט של "קדוש". ההשראה, הדמיון באו מכך שכפיתי על עצמי להישאר נאמן לאלמנטים המקוריים שהרגשתי בפנים, בתוכי, שמהם באתי, מבלי לתת למציאות מסביבי להשפיע על היצירה של הריקוד.

דגנית מוסיפה: "אני מאמינה שעלי לשמר את הפולקלור הישראלי, אחרת לא נדע מהיכן הגענו ולאן אנחנו הולכים...". "ואני מקפידה להשתמש במוזיקה ישראלית". גם ליאור תבורי טוען: "המוזיקה תמיד תהיה בעברית".

שלמה ממן מאמין ואומר: "על הכוריאוגרפים מוטלת החובה לחפור, לנבור ולחטט במקורות היהדות, ההיסטוריה, התרבות, השורשים

לא נוצר פיזית בארץ. ריקודים שחובר בחו"ל לא נכנסו להשתלמויות שהפיק. **יענקלה לוי** ז"ל עקף את "החרם" הזה ולימד ריקוד שלי "אחות לנו קטנה" כריקוד שהוא עצמו יצר... יותר מאוחר יואב חזר בו והתנצל.

יש לי תשובה ברורה מאוד לגדי **ביטון** ו**ליואב אשריאל**:

בזמנו, במקרה שלי (אני רוצה להאמין גם של שאר היוצרים בחו"ל) זה עבד "בהפוך". אני אישית לא הייתי צריך שום קשר פיזי לאדמה שאני יושב עליה. בזמנו אמרתי **לתרצה הודס** בהשתלמות מדריכים, עם דמעות בעיניי: "אפילו אם הייתי יושב בירח עדיין הייתי עושה ויוצר ריקודים תימנים כי זה האש שבערה בי ודרשה ממני ליצור משהו שמדבר לנשמה שלי". רציתי גם לצמצם את הפער וההדרה שהיה לסגנון התימני והמזרחי בכלל בריקודי העם, באותם ימים.

עצם העובדה שאני רחוק "מטבור האם" – המשפחה, השכונה, התרבות התימנית ממנה באתי וצמחתי, גרמה לי להתרכז יותר ביצירה של ריקודים תימניים שעד אז לא היו חלק מספיק מכובד ברפרטואר ריקודי העם שלנו.

בזמנו לא היתה לי תשובה מספיק טובה **ליואב אשריאל** כדי להוכיח לו שהוא טועה, חוץ מאשר להמשיך בדרך בה בחרתי וגם לבוא כל שנה ללמד ריקודים שלי בארץ.

היום אני יכול לומר לגדי **ביטון** שעם הזמן ההיסטוריה מוכיחה את עצמה. אני מאמין שגדי מכיר בעובדה כי עד היום הוא נתן לי רק כבוד והוקרה על תרומתי, בכל פעם שאני מבקר אצלו בחוג או במחנה "בתנועה" באילת. כיום, תודה לאל, הריקודים שלי הוכיחו את עצמם ועם הזמן הפכו לנכסי צאן ברזל בארץ ובעולם.

יש כאלה המאמינים ש**מיכאל ברזילי** הוא הרוח החדשה בריקודי העם המוציאה ודוחפת אותם הלאה. לפי דעתי מיכאל צריך לעשות את מה **שגורית קדמן** ו**מושיקו הלוי** עשו בזמנו כשניסו לשמר את הפולקלור ממושבים של תימנים, מרוקאים, ערבים, ודרוזים על ידי כך שתיעדו ולמדו מהם את כל התרבות העשירה.

שרה לוי תנאי הקימה את להקת "ענבל" על מנת

לשמר את הפולקלור והתרבות התימנית. זה מה גם אני עשיתי ועושה עם אותה אמונה. לפי זה צריך כל יוצר צעיר ללכת קודם ללמוד מן המקורות מהן בא – מרוקאי, תימני, גרוזיני ועוד, ואחר כך לבוא וליצור. זה אומר ללכת ללמוד את המקור ולשאוב משם את הדרך הלאה.

העתיד

לפי דעתי יש דרך לעצור את "המבול" של ריקודי עם חדשים שהם היום בממוצע בערך 300 ריקודי עם בשנה. צריך להפוך את היוצרות. לתת שיר אחד טוב ל-10 יוצרים שכבר רכשו שם לעצמם שיחברו ריקוד ואז תשב ועדה של "זקני העם" כמו **מושיקו ויואב אשריאל**,

אני אישית ניגשתי לכל יצירה של ריקוד מנקודת מבט של "קדוש". ההשראה, הדמיון באו מכך שכפיתי על עצמי להישאר נאמן לאלמנטים המקוריים שהרגשתי בפנים, בתוכי, שמהם באתי, מבלי לתת למציאות מסביבי להשפיע על היצירה של הריקוד

אשר לתיעוד באתר "רוקדים", ול"מבול":

הצעתך ל"ועדה מסדרת" אינה מציאותית. אינה אפשרית מבחינה טכנית ואינה נכונה מבחינה אתית. הימים של "ועדות" המחליטות בשביל כולם, כבר מזמן עברו מן העולם.

אתה כותב שהצילומים לאתר "רוקדים" הם האחראיים ל"מבול". נו באמת... החזאי בטלביזיה מראה את ענני הגשם המתקרבים ואומר שיהיה גשם, אז הוא אחראי לכך שהגשם יורד?

בוא נביט למציאות בעיניים: האמת היא שמחנות הריקודים בחו"ל הינם המניע הגדול ביותר ליצירת עוד ועוד ריקודים חדשים. ריקודים רבים נוצרים לקראת ובשביל נסיעות אליהן מוזמנים היוצרים. אחרים מייחלים ליום בו יוזמנו לחו"ל...

הצילום ב"רוקדים" אינו קובע שהריקוד קיים. תמיד יש צילום קודם לכך בפיסבוק ויוטיוב הנגישים לכולם. הצילום ב"רוקדים" הינו התיעוד הנכון והטוב ביותר עבור הריקודים ועבור העתיד. הדרכה ברורה (ככל שניתן) והדגמת הריקוד, תוך מתן קרדיט לכל היוצרים (זמרים, מלחינים, משוררים) ולא רק למחבר הריקוד. "רוקדים" מאפשר לכל אדם בכל פינה על הגלובוס לרכוש את המוזיקה לריקוד, תוך תשלום לבעלי הזכויות. האם יש עוד מקום כזה?

אתה אולי מציע שגם לא נרשום את שמות הריקודים ופרטיהם בקטלוג באתר בכלל? או שלא נציג באתר צילומים מיוטיוב? אתה מציע שגם סדר לא יהיה?

שלנו כאן בארץ ישראל, ובמאפייני התרבות העכשוויים, ומהם ליצור את ריקודי הפולקלור" אני בהחלט מסכים עמו.

ציטוטים אלה מחזקים את שאמרת, כי על מנת לקבל השראה וראייה נכונה, כל שאר היוצרים ראוי שיעשו שיעורי בית ויחזרו הביתה ללמוד קצת יותר על השורשים והמקור ממנו באו. אולי משם הם ישאבו את החומר ליצור ריקודי עם חדשים.

ירון מישר מגיב לדברי ישראל יעקובי

אינני ה"פרשן" של **גדי ביטון**, אך אני הבנתי ממנו דברים אחרים. אתה כותב: "גדי גם שולל את היוצרים היושבים בחו"ל כי הם לא חווים את ההווה, פיזית בארץ". ובכן, לדעתי הוא אינו שולל אלא מצביע על התוצאה של מה שחובר בחו"ל - כריקודים שפחות מתחברים להווה הישראלית. אין מחלוקת על כך שהריקודים של היוצרים שהזכרת חוברו עם המון מחשבה ומעומק הרגש והחוויה של כל אחד מהם. עם זאת, מאוד סביר שלו הם ואתה הייתם חיים בארץ, הריקודים שיצרתם היו יוצאים "קצת" (אולי הרבה) שונים.

מכאן שאין שלילה, לא של ריקודים שנוצרו בחו"ל ולא של היוצרים היושבים בחו"ל, אלא מחשבה שהמרחק מהארץ והחיים במציאות אחרת יוצרים גם התייחסות שונה או פירוש שונה אל המוזיקה הנוצרת בארץ ולכן, מה לעשות, האותנטיות הישראלית נמצאת יותר אצל אלה החיים בישראל.

היוצרים שבשמם נקבת, כולם נולדו בארץ ו/או גדלו בה וחיו בה שנים רבות. אלה מהם שחיים זמן רב בחו"ל הושפעו מאורח חיים ותרבות שונים והם כבר ישראלים "קצת שונים". לא הייתי רוצה שהם ישתתפו בבחירות הכלליות לכנסת, אם כי יש להם זכות בחירה, אלא אם ישובו לחיות כאן את תוצאותיהן.

ישנם חברים נוספים, טובים ואהובים, שיוצרים "ריקודי עם ישראליים", אבל הם מעולם לא חיו בארץ, חלקם לא דוברים עברית וחלקם מעולם לא ביקרו בארץ. חלק מהריקודים שהם מחברים נוצרים על מוזיקה שאינה ישראלית ואיננה בעברית. חלק מריקודים אלה מעולם לא "עשו עלייה" לישראל והם נרקדים רק בחו"ל תחת הכותרת "ריקודי עם ישראליים".

ככל הנראה כותרת זו מביאה קהל ומביאה כסף.

אני בטוח שכולם עושים זאת מתוך אהבה לישראל ולריקודים שלנו, אבל האם זה מספיק? היכן הגבול? מה עושה ריקוד כלשהו ל"ריקוד עם ישראלי"?

העולם כיום הינו "כפר גלובאלי גדול" ובכל זאת "ריקוד עם ישראלי" שנוצר במדינת ישראל על ידי מי שחי כאן וחווה את השפה, התרבות, החגים, הפוליטיקה, יוקר המחייה המלחמות וכו', הוא הרבה יותר אותנטי.

"אלה מהם שחיים זמן רב בחו"ל הושפעו מאורח חיים ותרבות שונים... לא הייתי רוצה שהם ישתתפו בבחירות הכלליות לכנסת, אם כי יש להם זכות בחירה, אלא אם ישובו לחיות כאן את תוצאותיהן"

יובל

יובל (מעייין) טבשי

והיהודי עם תנועות של תפילה, כמיהה, אחיזת סידור וצניעות. אני שמח שהריקוד התקבל באהבה ושרוקדים רבים בארץ ובחו"ל אוהבים את הריקוד ומתרגשים ממנו. ריקוד ליבי

ליבי

צורת הקבוצה: מעגל, אחיזה רגילה

מבנה הריקוד: בית אחד, שלושה חלקים

משקל: 4/3 - כל ספרה ברישום מייצגת תיבה שלמה של 3 פעמות

חלק א': עמידה עורפית, התקדמות נכ"ש

קטע 1

- 1 צעדת ולס החל בימ. לפנים
 - 2 פסיעה בשמאל לפנים; שהיה ארוכה (2 פעמות).
 - 3 פסיעה בימין במקום מאחור; פסיעה בשמאל שמאלה תוך פניה למ"מ; שיכול בימין לפני שמאל.
 - 4 צעדת באלאנס בשמאל (שמאל שמאלה; ימין בשיכול מאחורי שמאל; שמאל במקום)
- 8-5 כמו 4-1

קטע 2: פנים למ"מ

- 1 סיבוב ימינה על ק"מ. בשלושה צעדים החל בימין.
 - 2 פסיעה בשמאל לפנים; העברת משקל אל ימין מאחור; משקל אל שמאל לפנים במקום.
- 4-3 כמו 2-1
- 5 הפנים למ"מ: צעדת באלאנס בימין ימינה.
 - 6 4/3 סיבוב שמאלה על ק"מ, בשתי פסיעות החל בשמאל (מסיימים עם הפנים נכ"ש.); פסיעה בשמאל לפנים.

יובל (מעייין) טבשי נולד בשנת 1986 בפרדס חנה. את דרכו במחול החל בלהקת המחול של בית הספר לאחר שהתאהב באחת מבנות הלהקה, שם גילה את אהבתו למחול, למוסיקה ולבמה עד כדי שהחליט להפוך את הריקוד לדרך חיים.

כבר בגיל 15 החל יובל ליצור ריקודי במה והיה מדריך להקות ילדים ונוער. בהמשך רקד בלהקות מחול של הכוריאוגרפים שלמה ממון, יונתן כרמון ומעייין יצחקי, איתן הופיע במופעים ופסטיבלים רבים בארץ ובחו"ל.

את שירותו הצבאי עשה כחובש קרבי בחיל התותחנים. בתום שירותו הצבאי למד וסיים בהצטיינות את "הקתדרה לכוריאוגרפיה ומחול ישראלי" בירושלים. בין השנים 2009-2011 שימש כמנהל אומנותי של "המרכז למחול ישראלי" בלונדון וכוריאוגרף של להקת המחול של הקהילה היהודית של אנגליה - "להקת אורנים".

בין השנים 2013-2016 היה עוזרו של הכוריאוגרף שלמה ממון, ממנו למד רבות על עבודה מקצועית עם להקות מחול, הפקת מופעים ויצירת ריקודי עם. יובל עובד עם להקות מחול בארץ ובחו"ל, מפיק מופעים וכמו כן מדריך ויוצר ריקודי עם בסמינרים רבים ברחבי העולם. ריקודיו הבולטים: המלאך הגואל אותי, ליבי, מושלמת, היחידה ועוד... עמוד של יובל

על הריקוד ליבי הוא מספר:

הריקוד "ליבי" נוצר מיד באותו הרגע בו שמעתי את השיר לראשונה. עזבתי הכל, שמתי אוזניות ויצרתי את הצעדים. משמיעה ראשונה קשה מאוד להבין את המילים (חוץ מהמילה ליבי) אבל משהו במנגינה ריגש אותי והצעדים באו מעצמם תוך זמן מאוד קצר.

ככוריאוגרף שיוצר ריקודים גם לבמה אני שם דגש גדול מאוד על תנועות הידיים, כי בעיני רוקדים עם הרגליים אך להביע משהו בריקוד אפשר בעיקר עם הידיים. ניסיתי לתת בצעדי הריקוד ביטוי לסגנון החסידי

משמיעה
ראשונה קשה
מאוד להבין את
המילים (חוץ
מהמילה ליבי)
אבל משהו
במנגינה ריגש
אותי והצעדים
באו מעצמם תוך
זמן מאוד קצר

4-3 שתי צעדות ואלס החל בימין, לפני נכ"ש, מסיימים עם הפנים למ"מ.

8-5 4-1

חלק ב' חוזר פעמיים

חלק ג': פנים למ"מ.

קטע 1

2-1 פתיחה בימין ימינה תוך יישור הידיים לפני כשכפות הידיים פרושות ופונות לכיוון מ"מ; שיכול בשמאל מאחורי ימין תוך הורדת הידיים; פתיחה בימין ימינה; שיכול בשמאל לפני ימין; העברת משקל מצד לצד החל בימין ימינה (2 פעמות).

4-3 כמו 2-1

קטע 2

1 שיכול בימין לפני שמאל תוך הרכנת הראש והפניית המבט אל זרוע שמאל; פסיעה בשמאל במקום מאחור; פתיחה בימין ימינה.

2 כמו 3-1 לצד השני ברגליים נגדיות.

3 חצי סיבוב ימינה לפני כפי מ"מ בצעד ואלס החל בימין.

4 חצי סיבוב שמאלה כפי קו המעגל בצעד ואלס החל בשמאל.

חלק ג' חוזר פעמיים

סיום: פסיעה בימין לפני למ"מ תוך הנפת הידיים לפני ולמעלה.

7 פסיעה בימין לפני נכ"ש; הנפת שמאל לפני באוויר בברך כפופה; שהיה.

8 פסיעה בשמאל לאחור; סגירה בימין על יד שמאל; פסיעה בשמאל לפני.

חלק א' חוזר פעמיים (בפעם השנייה שינוי בסיום החלק: בפעם השלישית בתיבה 7 פונים שמאלה, הפנים למ"מ, ואת תיבה 8 מבצעים עם הפנים למ"מ).

חלק ב': פנים למ"מ.

קטע 1

1 צעד ואלס החל בימין לפני למ"מ, תוך הרמת הידיים לפני.

2 צעד ואלס בשמאל לאחור תוך הורדת הידיים.

3 (עוזבים ידיים) חצי סיבוב ימינה ולפנים אל מ"מ בצעד ואלס החל בימין (מסיימים עם הגב למ"מ).

4 (אוחזים ידיים) צעד ואלס החל בשמאל לאחור למ"מ.

8-5 כמו 4-1 בכיוון הנגדי: מתחילים עם הגב למ"מ ומסיימים עם הפנים למ"מ.

קטע 2

1 פתיחה רחבה בברך כפופה בימין ימינה; שהיה; הרמת שמאל בברך כפופה.

2 שיכול בשמאל מאחורי ימין; פתיחה בימין ימינה; שיכול בשמאל לפני ימין ופנייה ימינה נכ"ש.

ליבי

מילים: ר' אברהם אבן עזרא

לחן: אנטשי פריעדמאן

ביצוע: פאלקאוויטש לוי

אל אחד בראני

ואמר חי אני

כי לא יראני, כי לא יראני

האדם וחי

ליבי, ליבי ובשרי

ליבי, ליבי ובשרי

ירננו, ירננו

לאל חי

נא, נא, נא, נא, נא, נא

צמאה לך נפשי

נא, נא, נא, נא, נא, נא

כמה לך בשרי

Alex's Experiences

Alex Huber documents important Israeli folk dance events with his camera

Folk Dancing in Haifa with Elad Perl

Elad began to dance at the age of 15, in the various dance sessions in the Haifa area. At the age of 16, he joined the Haifa-based IFD dance troupe with whom he performed abroad and at the Karmiel Dance Festival. He began his career as a dance instructor in a neighborhood group that he opened at the community center in Neve David, Haifa. Before going to the Army Elad got his IFD instructor's certificate from Tel Aviv University

For the past 13 years, 3 evenings a week, Elad has been leading dance sessions in the city of Haifa, making sure to combine new dances, old and middle of the way dances. Leading sessions to a varied group dancers of all ages. He demonstrates couples dancing with his wife, Danit, a lawyer by profession, and is accompanied by other family members who take part in preparing the session.

On Sundays, at the University of Haifa, a combined session of circles and couples, with an emphasis on the first hour, designed to integrate new dancers.

On Tuesdays at the youth building in Neveh-David, in a circles only session, dancing is very varied. New dances are taught every week, alongside older dances, thus expanding the dance repertoire with the Haifa audience.

On Thursdays he holds a large regional session at the Technion Of Haifa. This is one of the oldest sessions in Haifa that was passed down through several old time Markidim like Bentzi Tiram. It's a session of circles and couples with dancers of all ages dancing side by side. The repertoire is very varied, with a selection of new dances alongside old ones, and interesting selections of unique dances that are not always done in other sessions.

החוויות של אלכס

אלכס הובר מתעד במצלמתו את האירועים החשובים של ריקודי העם

ריקודי עם בחיפה עם אלעד פרל

אלעד החל לרקוד בגיל 15, בהרקדות השונות באזור חיפה. בהיותו בן 16 הצטרף ללהקת המחול הייצוגית של חיפה איתה הופיע בחי"ל ובפסטיבל כרמיאל. בגיל 17 החל את דרכו כמדריך ריקודי עם, בחוג שכונתי שפתח במרכז הקהילתי בנה דוד, חיפה. לפני גיוסו לצבא הצטרף לקורס המדריכים לריקודי עם של אוניברסיטת תל אביב ובסיומו קיבל את תעודת המדריך.

מזה 13 שנים, בשלושה ערבים בשבוע, אלעד מקיים הרקדות בעיר חיפה, מקפיד לשלב ריקודים חדשים, ישנים ואמצע הדרך, ומרקיד מגוון רחב מאד של רוקדים בגילאים שונים. הוא מדגים את ריקודי הזוגות עם אשתו דנית, עורכת דין במקצועה, ומלווה בבני משפחה נוספים שלוקחים חלק בהכנת הערב. בימי ראשון, באוניברסיטת חיפה, הרקדה משולבת של מעגלים וזוגות, תוך דגש על שעה ראשונה שמועדת להשתלבות של רקדנים חדשים.

בימי שלישי בבניין הנוער בנה דוד. הרקדת מעגלים מגוונת מאד. בה נלמדים מדי שבוע ריקודים חדשים, לצד ריקודים ותיקים ובכך מרחיב את רפרטואר הריקודים אצל הקהל החיפאי.

בימי חמישי הרקדה אזורית גדולה בטכניון. הרקדה משולבת של מעגלים וזוגות בה רוקדים מכל הגילאים צעירים ובוגרים זה לצד זה בהרקדה דינאמית וסוחפת.

[הרקדות של אלעד](#)

מזל טוב
השמחות שלנו...

מופע עם אמנים ולהקות מחול
9.7.2019
יום שלישי | 21:30 | אמפי אשדוד
הקהל מתבקש להגיע בלבוש לבן

הפקת מקור

מירי מסיקה
צילום: ערן אורני

הדר לוי
צילום: זוהר שטרית

אריק משעלי
צילום: דביר חן

עירית ענבי
צילום: חנן אפרן

קצוות

עולמות מוזיקליים על במה אחת

11.7.2019
יום חמישי | 21:30 | אמפי אשדוד

הפקת מקור

תום כהן
צילום: דודלי קמפסקי

שמעון בוסקילה
צילום: סר שריר

ריקי גל
צילום: אילן בנשי

דיקלה
צילום: דניאל אלטער

שירי מימון
צילום: גיל אנוכי

ברי סחרוף
צילום: ארז טשן

אורית עטר
צילום: אופ שוח

גוסטו
צילום: נפרי חויזי

רבקה זהר
צילום: אהוד אלסקי

אבנר גדסי
צילום: אילן סנתי

סיפורה של תאונת מחול

(מבוסס על מקרה שיקרה בהחלט)

ראובן רפ, סוכן ביטוח

לשלומה והזמין אותה להגיע לחוג שקיים "לפחות לצאת מהבית ולקבל מצב רוח טוב". שירלי עברה טיפולי פיזיותרפיה כואבים ובסופם נותרה מגבלה בתנועות בכתפה והיא המשיכה לסבול כאבים. בהמלצת חברים פנתה לעו"ד וזה היפנה אותה לרופא מומחה שקבע לה 20% נכות.

כאשר **שלום זמרוני** קיבל מכתב רשום ובו דרישה מעורך דינה של שירלי להעביר אליו את פרטי הביטוח שלו, מאחר והוא עומד להגיש כנגדו תביעה בגין רשלנותו, שגרמה לתאונה שבה נפצעה **שירלי לבנוני** בספרד, הרגיש שלום, בראש ובראשונה, נבגד. הייתה זאת עבורו הפתעה ואכזבה עצומה. שירלי, לה דאג כל כך, אותה ביקר כל הזמן, היה לה ידיד אמת. היא תובעת אותו. מאשימה אותו ברשלנות!?

כועס וממורמר פנה שלום עם המכתב לסוכן הביטוח שלו. הוא תיאר באריכות את פרטי האירוע. הרחיב על היחס המיוחד שנתן לשירלי ועל הביקורים התכופים בביתה. טרח אפילו לספר שקנה בספרד חבילה גדולה של שוקולדים ומייד משדה התעופה, בשוכ הקבוצה מספרד, נסע לבקרה ולהעניק לה את השי המתוק.

מה רבה הייתה הפתעתו כשסוכן הביטוח שלו אמר לו, שלאירוע הזה, שהתרחש בספרד, אין כל כיסוי ביטוחי. "הביטוח שלך מגן עליך בפני תביעות בגבולותיה של מדינת ישראל. היית צריך להרחיב את הביטוח שיש לך על מנת שיגן עליך גם בפעילותך בתחום ריקודי עם בחו"ל".

שלום זמרוני היה המום. "אבל, עוד חברים שלי, עמיתים למקצוע, מקיימים "טיולים רוקדים" בחו"ל", אמר בכאב. "והם צריכים להרחיב את הביטוח שלהם לגבי פעילות בחו"ל", אמר לו סוכן הביטוח. אחרת, למקרה שיקרה בחו"ל אין כל כיסוי ביטוחי.

שלום זמרוני שכר את שירותיו של עו"ד ובתום המשפט קבע השופט כי יש לפצות את **שירלי לבנוני** ב-323,000 ₪ ועוד הוצאות עורך דינה בגובה 29,000 ₪.

המקרה הזה לא התרחש עדיין, אך הוא עלול לקרות! למען הסר ספק, חובה לבקש הרחבה לפוליסת הביטוח על מנת שפעילות הריקוד תכוסה גם בחו"ל. חשוב לדעת, לאחר ביצוע ההרחבה ע"י חברת הביטוח - יורחב הביטוח לכסות רק את פעילות הריקוד בחו"ל, בהתאם לשיפוט בישראל. ולא את אירועי הטיול או ארגון הטיול.

שירלי לבנוני (שם בדוי) היא אחת מהרוקדות הקבועות של **שלום זמרוני** (שם דבר בעולם ריקודי העם. אבל, זה לא שמו האמיתי). שירלי משתתפת באופן קבוע בהרקדות ששלום מקיים. ויותר מפעם אחת בשבוע. בשבילה, ריקודי עם הם "טעם החיים".

בינה לבין שלום נוצר קשר מדהים. הוא מדגים ביחד איתה את הריקודים החדשים שהוא מלמד, מתייעץ בה כשהוא יוצר ריקוד חדש ומקבל אותה בפנים קורנות בכל עת שהיא מגיעה לחוג. מובן שבנשיקות על שתי הלחיים, כפי שמקובל. (לא ולא, אין ביניהם יחסים אחרים חוץ מאותם יחסי ידידות אמיצים שנקשרו בשל אהבתם לריקודי עם).

כאשר שלום הודיע שהוא מארגן "טיול רוקד" לספרד, הייתה זאת שירלי שנרשמה ראשונה לקבוצה.

במסגרת הטיול יבקרו בצפון ספרד ויסיימו בברצלונה. משם יטוסו בחזרה לישראל. ותוך כדי, מידי ערב, ייהנו מריקודי עם במלונות בהם ישהו, בהדרכתו של שלום, שהבטיח להפתיע בריקוד חדש שיצר בהשפעת המוסיקה הספרדית. ואכן, התארגנה קבוצה שמנתה כ-40 חובבי ריקוד וכולם המריאו לספרד.

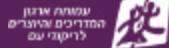
ביום השלישי לטיול, בתוך כדי ערב ריקודי עם במצב רוח מרומם, החליקה **שירלי לבנוני**. הנפילה הייתה כואבת. היא נפגעה באופן חמור בכתף ימין, הובהלה לבית החולים המקומי שם בישרו לה שהיא חייבת בניתוח כדי לאחות את השבר בכתף. בהתייעצות שנעשתה עם רופא מומחה מישראל ובשיתוף עם חברת הביטוח בה ערכה את הביטוח הרפואי לנסיעה לחו"ל, החליטה שירלי כי את הניתוח תבצע בישראל. היא הוטסה לישראל ואילו שלום וחבריה לטיול ולריקודים שנפרדו ממנה בצער, המשיכו את ה"טיול הרוקד". כאשר הגיעה שירלי לישראל נבדקה ע"י רופא מומחה כתף ואמנם נותחה, כמצופה.

מייד עם נחיתה הקבוצה בנמל התעופה בן גוריון, נסע **שלום זמרוני** לבקר את שירלי בביתה. הוא הביא עימו חבילה גדולה של שוקולדים להמתיק את כאביה. הוא כל כך הצטער על התאונה המצערת. סיפר לה כמה התעצב ושירלי הייתה זאת שניחמה אותו. "זה יכול לקרות לכל אחד" אמרה שוב ושוב.

למעלה משנה ארכה תקופת ההחלמה. בתקופה זאת היה עימה **שלום זמרוני** בקשר הדוק. הוא ביקר אותה אחת לשבועיים. התקשר לשאול

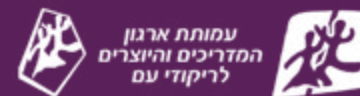

אין לראות במאמר זה יעוץ. יעוץ ביטוחי פרטני ופתרונות ביטוח יינתנו בהתאם לנסיבות ולצורך הנדרש.

INTERNATIONAL DANCE FESTIVAL ASHDOD 8-11.7

ASHDODANCE

8.7 Monday

On the Dance Floor
6 p.m. | Beit Yad Labanim

9.7 Tuesday

Mnemosyne
A performance by Kamea Dance Company
6 pm. | Beit Yad Labanim

Israeli Dance: Where is it Facing?
3 p.m. | Monart Cultural Center

Mazal Tov
Our Happy Moments
p.m. 9:30 | Ashdod Amphitheater

Dancing with the Stars Under the Open Sky
11 p.m. | "Hakshatot" Beach
Free Admission

I Have a Sympathy
A tribute performance to Shlomo Gronich
11:55 p.m. | Amphitheater "Hasla'im" at Park Ashdod Yam
Free Admission

10.7 Wednesday

A Dance is Born Competition
5 p.m. | Sports Convention Center
"Hakirya" | Free Admission

Hot Stage
An array of dance troupes at a marathon of performances
7 p.m. | Sports Convention Center
"Hakirya" | Free Admission

Orientation
Dance Performance by Machola Dance Company
7:30 p.m. | Beit Yad Labanim

Dancing with the Stars Under the Open Sky
11 p.m. | "Hakshatot" Beach
Free Admission

Stage Choreography Competition | Dance Troupes Show "Israel's Holidays"
11:55 p.m. | Mishkan Theater

Greek Tavern
11:55 p.m. | Amphitheater "Hasla'im" at Park Ashdod Yam

11.7 Thursday

Non-Stop Art
3 p.m. | Monart Cultural Center
Free Admission

On Wheels
A unique performance with dancers on wheelchairs
5 p.m. | Sports Convention Center
"Hakirya" | Free Admission

Moroccan-fest
5 p.m. | Beit Yad Labanim

Tablao Flamenco
Flamenco with Michal Natan
6 p.m. | Monart Auditorium

30+ Dance Troupes
The Land of the Tzabar
6 p.m. | Beit Yad Labanim

Como El Agua
Rotem Cohen accompanied by bachata dancers
7 p.m. | Mishkan Theater

Edges
Musical Worlds Meet
9:30 p.m. | Ashdod

Dancing with the Stars Under the Open Sky
11 p.m. | "Hakshatot" Beach | Free Admission

Mediterranean Tavern
11:55 p.m.
Amphitheater "Hasla'im" at Park Ashdod Yam

* הזכות לשינויים שמורה
לפסטיבל אשדודאנס

Dancing with the Stars

*מידע על לוח ההרקדות המלא באתר הפסטיבל